

PÄIJÄT-HÄMEEN
NOUTAJAKOIRAYHDISTYS RY
1978-2018

HISTORIIKKI

Esipuhe

Päijät-Hämeen NoutajakoiraYhdistys on perustettu Suomen NoutajakoiraYhdistys ry:n alaosastona 7.10.1978. Tarvetta on ollut kerätä Päijät-Hämeen noutajakoiraHarrastajat yhteen ja tarjota mahdollisuus harrastaa oman koiran kanssa yhdessä saman henkisessä porukassa. Jäsenmäärä on kasvanut nopeasti ja jo 80-luvulla yhdistys on kukoistanut kooten yhteen alueen noutajaharrastajat treenaamaan, kilpailemaan ja viettämään vapaa-aikaa yhdessä.

Kautta vuosikymmenten yhdistyksen toiminnan peruskiviä ovat olleet sekä kokeiden järjestäminen että jäsenille harjoitusmahdollisuuksien ja koulutusten tarjoaminen. Talkoohenki on ollut vahva ja aktiivisia toimijoita on aina löytynyt vastuunkantajiksi hallitukseen, toimikuntiin ja tapahtumia järjestämään.

Historiikkiin on toimintakertomuksilta koottu kuvaus yhdistyksen toiminnan eri vuosikymmenistä ja listattu yhdistyksen puheenjohtajat, SNJ:n ansiomerkein palkitut yhdistyksen jäsenet ja yhdistyksen omin huomionosoituksin palkitut jäsenet. Yhdistyksen jäsenille toimitetusta Info-lehtisestä on kerätty kertomuksia eri aikakausien toiminnasta. Historiikkia varten on haastateltu joitakin yhdistyksen jäseniä vuosien varrelta. Haastateltavat ovat valikoituneet sattumanvaraisesti mutta kuitenkin niin, että kyseiset henkilöt ovat osallistuneet yhdistyksen toimintaan pitkään ja toimineet jossain keskeisissä tehtävissä yhdistyksessä. Monta mielenkiintoista haastattelua on jäänyt myös tekemättä, sillä yhdistyksen jäsenkunnasta olisi riittänyt tarinoita toiseenkin teokseen. Valokuvia on poimittu yhdistyksen arkistosta sekä saatu käyttöön historiikkia varten Auli Rajulinilta ja Anneli Pihaselta.

Historiikkitoimikuntaan, joka aloitti työnsä keväällä 2018, ovat kuuluneet Minna Riski, Elina Kemppe, Mia Vihtalahti, Auli Rajulin ja Anna Koski. Toivomme, että Päijät-Hämeen Nuuskut suuntaa seuraavalle vuosikymmenelleen historiaa kunnioittaen ja katse tulenvaisuudessa. Meitä P-H Nuuskuja yhdistää rakkaus koiriin, into harrastaa yhdessä oman noutajan kanssa ja halu antaa oma panoksemme yhteisen hyvän eteen.

Toimikunta kiittää lämpimästi kaikkia historiikkiin haastateltuja ja muita sen työhön osallistuneita.

Päijät-Hämeen NoutajakoiraYhdistys ry
Historiikkitoimikunta

PÄIJÄT-HÄMEEN NOUTAJAKOIRAYHDISTYKSEN NELJÄ VUOSIKYMMENTÄ

Alkutahdit 70-luvulla

Päijät-Hämeen Nuuskut on aloittanut toimintansa vuonna 1978 Suomen NoutajakoiraYhdistys r.y:n (SNY, myöhemmin SNJ) alaosastona ja vuonna 1983 on alaosastosta rekisteröity yhdistykseksi nimellä Päijät-Hämeen Nuuskut ry.

Lokakuun 7. päivänä vuonna 1978 on Veikko ja Anneli Pihasen luona Hollolan Korpikylässä järjestetty perustamiskokous, ja tuolloin on syntynyt Suomen NoutajakoiraYhdistys r.y:n alaosasto Päijät-Hämeen Nuuskut. Mukana on ollut 16 ”jäsentä ja asiasta kiinnostunutta läsnäolijaa”. Asiantuntijoina paikalla ovat olleet SNY:n pj Kirsti Wuorimaa ja jäsen Aatos Wuorimaa. Perustetun alaosaston väliaikaisen hallituksen puheenjohtajaksi on valittu Veikko Pihanen ja hallituksen jäseniksi Tarja Santamäki, Esko Luostarinen, Henry Urbanowicz, Sirkka Kankaanranta, Jarmo Mäkinen ja Kauko Särkkinen.

Pöytäkirja Suomen NoutajakoiraYhdistys r.y:n alaosaston perustavasta kokouksesta, joka pidettiin 7.10.1978 klo 10.00 Veikko ja Anneli Pihasen luona Hollolan Korpikylässä. Mukana oli 16 jäsentä ja asiasta kiinnostunutta läsnäolijaa. Asiantuntijoina kokouksessa oli SNY:n puh.joht. Kirsti Wuorimaa sekä jäsen Aatos Wuorimaa.

1 §

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin yksimielisesti Kirsti Wuorimaa.

2 §

Sihteeriksi valittiin Pirkko Luostarinen.

3 §

Pöytäkirjan tarkastajiksi tulivat valituiksi Anneli Pihanen sekä Veikko Pihanen.

4 §

Puh.joht. Wuorimaa luki alaosasto Uudenmaan Nuuskujen säännöt lävitse. Keskustelussa todettiin sääntöjen olevan asialliset ja ne hyväksyttiin seuraavin muutoksin:

nimi:	Päijät-Hämeen Nuuskut
	lyhennettynä PH Nuuskut
kotipaikka:	Lahti
kotikieli:	Suomi
toiminta-alue:	pääpiirtein Päijät-Hämeen talousalue

5 §

Puh.joht. totesi Päijät-Hämeen alaosaston olevan järjestyksessä 6:des Suomen NoutajakoiraYhdistys r.y:n alaosasto.

6 §

Päijät-Hämeen Nuuskuille valittiin väliaikainen hallitus, johon tulivat seuraavat toimihenkilöt:

Veikko Pihanen	puh.joht.
Tarja Santamäki	jäsen
Esko Luostarinen	"
Henry Urbanowicz	"
Sirkka Kankaanranta	"
Jarmo Mäkinen	"
Kauko Särkkinen	"

7 §

Väliaikaisen hallituksen toiminta-alka on helmikuussa 1979 pidettävään vuosikokoukseen saakka.

8 §

Puh.joht. Wuorimaa päätti kokouksen klo 11.30.

Kokouksen puolesta

Kirsti Wuorimaa

Kirsti Wuorimaa
puheenjohtaja

Pirkko Luostarinen
sihteeri

Pöytäkirja tarkastettu ja hyväksytty

Anneli Pihanen

Veikko Pihanen

Päijät-Hämeen Nuuskujen perustamiskokouksen pöytäkirja 7.10.1978.

Ensimmäisessä johtokunnan kokouksessa hallitus on päättänyt, että toiminta alkaa kerran kuukaudessa järjestettävillä kerhoilloilla, joista ensimmäisten aiheita ovat olleet ”harrastuksena noutaja” ja ”tottelevainen noutaja”. Tuolloin on päätetty myös aloittaa kerran viikossa sunnuntaisin järjestettävä tottelevaisuuskoulutus Radiomäen kentän parkkipaikalla alkaen 12.1.1978 kello 10.00. SNY on ehdottanut

alaosaston järjestettäväksi kaksi taipumuskoetta ja yhden metsästyskoirien jäljestämiskokeen. Johtokunta on päättänyt järjestää kokeet ja kokeiden pitopaikaksi on sovittu Veikko Pihasen osoittamat maastot Vesalan Korpikylässä. Alaosaston taloutta on päätetty kohentaa kerhoilloissa myytävillä 2 markan arvoilla. 17.1.1979 järjestetyssä johtokunnan kokouksessa on päätetty perustaa Naistoimikunta, Tottelevaisuus- ja koulutustoimikunta ja Koetoimikunta. Tuolloin pidetyn kokouksen pöytäkirjasta ilmenee myös, että Salpausselän Vinttikoirakerho r.y. on tiedustellut halukkuutta järjestää yhdessä pentukatselmus Lahden Hiihtostadionin kuplahallissa maaliskuussa 1979. Lisäksi sihteeri on kertonut saavansa lahjoituksena kanin ja Veikko Pihanen on luvannut majoittaa sen Korpikylään. Tarkoituksena on ollut ostaa kaneja lisää, että osasto on tulevaisuudessa omavarainen kanien suhteen kokeita järjestettäessä.

Ensimmäinen kokonainen toimintavuosi 1979 on pitänyt sisällään 7 kerhoilta, viikoittaisen tottelevaisuuskoulutuksen ympäri vuoden sekä riistakoulutusta keväällä ja syksyllä. Merkittävää on ollut, että yhdistys on järjestänyt yhteisen bussikuljetuksen Turkuun Auran Nuuskujen haastamaan tottelevaisuuskokeeseen, ja mukaan on lähtenyt 7 kokeeseen osallistujaa ja kaiken kaikkiaan noin 20 jäsentä. Tästä on alkanut vuosittainen perinne lähteä yhteiskuljetuksella koiratapahtumiin eri puolille Suomea, kerran myös Ruotsiin saakka koiranäyttelyyn. Vuonna 1979 kiertopalkinnot ovat saaneet jälkikoira Ibn Celestrina omistajanaan Anneli Pihanen, taipumuskoekoira knu Deerflite Daffodill omistajinaan T. ja M. Santamäki, tottelevaisuuskoirana knu Renata omistajanaan Marja Mallat ja näyttelykoira knu Proa omistajinaan T. ja M. Santamäki.

Jo vuosikokouksessa 11.2.1980 osastolla on ollut myös neljäs toimikunta: Riistatoimikunta. Seuraavan vuoden vuosikokouksessa toimikuntiin on lisätty vielä Nuorisotoimikunta. Naistoimikunta on jo vuonna 1982 muutettu nimekseen Huoltotoimikunnaksi. Vuonna 1982 SNY:n alaostot on rekisteröity omiksi yhdistyksiksi, ja 21.6.1982 on alaosaston rekisteröimiskokouksessa päätetty rekisteröidä alaostot omiksi yhdistyksiksi puheenjohtajanaan Veikko Pihanen ja sihteerinä Christina Kiuru. Yhdistyksen nimeksi on hyväksytty Päijät-Hämeen Nuuskut r.y. Paikalla kokouksessa on ollut 26 jäsentä.

NOME-tapahtuma yhdistyksen alkuvuosilta, ohjaajana Aatos Wuorimaa.

Tapahtui 80-luvulla

”Tule mukaan toimintaan ja anna nuuskullesi mahdollisuus näyttää taitonsa ja kykynsä.”

Jäsensihteeri Veikko Pihanen jäsenkirjeessä 80-luvulla

80-luku on ollut yhdistyksen toiminnassa kiireistä aikaa. Tapahtumia on ollut paljon, jäsenet ovat olleet aktiivisia ja talkoiloijoita on löytynyt riittävästi kaikkiin tapahtumiin. Peruskoulutus on pyörinyt viikoittain aluksi Radiomäen parkkipaikalla ja myöhemmin Löytynmäen koirankoulutuskentällä tehokoulutuksen ollessa keväällä kahdesti viikossa. Lisäksi jäsenille on tarjottu TOKO-, MEJÄ- ja NOME-koulutusta. Kerhoiltoja on ollut lähes poikkeuksetta 8 kertaa vuodessa ja osallistujamäärät on mitattu kymmenissä jäsenissä. Tärkeitä tapahtumia ovat vuosittain olleet esimerkiksi osallistuminen Pirkan Dameihin ja Auran Nuuskujen järjestämään TOKO-haasteotteluun sekä yhdessä Salpausselän Kennelpiirin kanssa järjestetty noutajien ja spanielien erikoisnäyttely Lahden Suurhallissa. Heinolan P-H Nuuskulaiset ovat järjestäneet paikallistoimintaa esimerkiksi niin, että Heinolan raviradalla on kokoontunut tottelevaisuuskoulutusporukka viikoittain. Merkittävää on, että Päijät-Hämeen Nuuskut ovat aloittaneet omien kesäleirien järjestämisen, ja esimerkiksi vuonna 1987 leiripaikkana on toiminut Rievelin mutka Imjärven rannalla Heinolan maalaiskunnassa. Yhdistys on hankkinut varoja myymällä jäseniltä kerättyä kirpputoritavaraa torilla muutaman kerran vuodessa. Tapahtumiin on lähdetty porukalla ja bussikytkin on järjestynyt yhdistyksen toimesta, ja esimerkiksi Auran Nuuskujen järjestämään tottelevaisuuskokeeseen on osallistujien lisäksi lähtenyt mukaan myös innokasta kannustusporukkaa. Kevät- ja syysriehat ovat koonneet jäsenet yhteen esimerkiksi Korpikylän metsästysmajalle ja huvitoimikunnalla on riittänyt järjestelyissä tekemistä!

Vasemmalla: P-H Nuuskujen kesäleiri. Kolmiottelun parhaat koirakot: Irene Asikainen ja Pastime's Akey-Okey, Kirsi Aliranta ja Mira sekä Mirja-Sisko Oijala ja Rosanan Velvet Rose. Oikealla: Yhdistyksen NOME-tapahtuma, ohjaajana Aatos Wuorimaa (vas.).

Vuosi 1980 on pitänyt sisällään useita kerhoiltoja Kievarissa ja Karpalossa esiintyjinä muun muassa eläinlääkäri Marjatta Kärkkäinen ja komisario Veikko Orpana. Järjestetyt kokeet ovat olleet kaksi NOU-koetta ja MEJÄ-koe, sekä epävirallinen TOKO-koe. Marraskuussa Salpausselän Kennelpiiri on järjestänyt yhteisen bussikuljetuksen Messukeskuksen koiranäyttelyyn ja joulukuussa on tehty retki Auran Nuuskujen järjestämään tottelevaisuuskokeeseen Turkuun. Kiertopalkinnot on jaettu jälkikoirille Anneli Pihasen Celestrina ja Kauko Särkkisen Donny, taipumuskoekoira Ibn Lawnwood Oscarina omistajana T. ja M.

Santamäki, tottelevaisuuskoekoira skn Jadefer omistajana Anneli Koskinen ja näyttelykoira knu Culray Timerack omistajina T. ja M. Santamäki.

Vasemmalla: Kerhoilta vuodelta 1980. Oikealla: Koulutuspäivä yhdistyksen toiminnan alkuvuosilta.

Vuonna 1981 kerhoiltojen aiheita ovat olleet muun muassa palveluskoiratoiminta ja taipumus- sekä metsästyskoe. Koko perheen ulkoilupäivää on vietetty maaliskuussa Korpikylän metsästysseuran majalla. Toukokuussa on järjestetty MEJÄ-koe Korpikylässä, kesäkuussa NOU-koe, elokuussa on järjestetty Metsästyskoe Mustajärvellä Hollolassa ja lokakuussa metsästyskoirien jäljestämiskoe Hollolassa. Riistakoulutusta on järjestetty keväällä toukokuusta aina taipumuskokeeseen 6.6. saakka, jonka jälkeen se on jatkunut elokuussa kaksi kertaa viikossa ja syyskuussa kerran viikossa Keski-Hollolan Metsästysseuran majalla. Kiertopalkinnot on jaettu vuoden tottelevaisuuskoira knn Reflect Esmeralda ja Taina Kinnuselle, jälkikoira Ibu Maximin Donny ja Kauko Särkkiselle, näyttelykoira Ibu Tweedledum Heart of Gold ja Sesi Heinosselle ja taipparikoira knn Reflect Esmeralda ja Taina Kinnuselle.

Vuonna 1982 kerhoiltojen aiheita ovat olleet esimerkiksi raunio- ja pelastuskoirat ja riista- sekä näyttelykoulutus. Tottelevaisuuskoulutus on pyörinyt viikoittain Radiomäellä ja riistakoulutuksia on järjestetty Rautakankareella ja Korpikylässä. Järjestetyt kokeet ovat olleet NOU- ja MEJÄ-kokeita, yhteensä neljä kertaa. Suuri ponnistus on ollut SNY:n erikoisnäyttelyn järjestäminen Lahdessa. Paikalla on ollut yhteensä 384 noutajaa ja näyttelyn yhteydessä on järjestetty TOKO-koe 38 koiralle.

Vuonna 1983 kerhoiltojen aiheita ovat olleet esimerkiksi koiravakuutukset, kasvattajan näkökulma, koiran pidon onni ja ongelmat sekä koira-aiheisten videoiden katselu. TOKO-koulutus on toiminut kerran viikossa Löytymäen kentällä ja lisäksi on järjestetty MEJÄ-, NOU- ja NOME-koulutusta. Kokeita yhdistys on järjestänyt seitsemän kertaa. Vuoden aikana on valioitunut kaksi koira, skn SF TVA & JVA Jadefer om. A. & R. Koskinen, sekä Ibu SF JVA Petro om. K. Parikka. Kiertopalkintoja ovat saaneet esimerkiksi vuoden paras NOU-koira Ibu Pihain Elvikki om. A. & V. Pihanen, vuoden MEJÄ-koira Ibu Maximin Donny om. K. Särkkinen ja vuoden kaunein knu Noravon Cornelius om. T. & M. Santamäki.

Vuoden 1984 keväällä yhdistys on järjestänyt neljä kerhoiltoa aiheina muun muassa koirien sairaudet (ELL Heikki Putro Lahden Eläinlääkäriasemalta) ja Tobina Nymanin stipendimatka Englantiin. Syyskaudella kerhoiltoja on ollut myös neljä aiheina esimerkiksi tottelevaisuuskoulutus ja koiranäyttelyt. Vuoden aikana yhdistys on järjestänyt seitsemän koetta lajeina NOU, NOME, MEJÄ ja TOKO. Muuta toimintaa on ollut muun muassa 13.5. Mukkulan leirintäalueella järjestetty noutajakoiratapahtuma, jossa on esitelty

noutajakoirarotuja ja koirien työskentelyä näytöksin. Tapahtuman yhteydessä on järjestetty TOKO-koe kaikille roduille. Kokeiden toimitsijat, yhteensä yli 50 yhdistyksen jäsentä, ovat saaneet syksyllä kiitokseksi saunaillan Laitialan leirikeskuksessa. Yhdistyksen jäsenmäärä on vuoden lopussa ollut jo 241 jäsentä.

NOUTAJAKOIRATAPAHTUMA
 JA TOTTELEVAISUUSKOE KAIKILLE RODUILLE
 MUKKULAN LEIRINTÄALUEELLA

13.5.-84 KLO 12.00

OHJELMASSA MM
 NOUTAJAROTUJEN
 ESITTELY, KOIRIEN
 TYÖSKENTELYNÄYTÖKSIÄ
 YLEISÖÄÄNESTYS,
 MAKKARANPALSTOA
 YM. YM.

LIPUT:
 AIKUISET 10 MK
 KOULULAISET 5 MK
 ALLE KOULUIKÄISET VANHEMPIEN
 SEURASSA ILMAISEKSI

Canon KOPIO

Vuonna 1985 kerhoiltojen aiheina ovat olleet muun muassa jäljestäminen, näyttelyt sekä eläinlääkäri Juha Pärnäs esitys aiheesta paleltumiset, lonkat ja ihottumat. Kokeita on järjestetty seitsemän ja lajit ovat olleet NOU, NOME, MEJÄ ja TOKO. Lisäksi yhdistys on järjestänyt koiranäyttelyn Lahden Suurhallissa yhteistyössä Salpausselän Vinttikoirakerhon kanssa. Kiertopalkintojen saajina ja vuoden aikana valioituneina koirina vilahtelevat tiheään tahtiin esimerkiksi kennelnimet Pihain (Veikko ja Anneli Pihanen) ja Pepperment (Anneli Koskinen). Vuoden lopussa yhdistyksessä on ollut 290 jäsentä.

Näyttelymatka Tukholmaan 1985. Vasemmassa kuvassa Päivi Mihailov.

Vuonna 1986 kerhoiltojen aiheita ovat olleet esimerkiksi rauniokoirat, kompassin käyttö ja koiran ensiapu. Kokeita on poikkeuksellisesti järjestetty kahdeksan, uutena koemuotona metsästyskoe. Yhteinen koiranäyttely Salpausselän Vinttikoirakerhon kanssa on ollut 16.8. Hämeenlinnassa on käyty MEJÄ-haasteottelussa yhdessä Pirkan Nuuskujen ja Kanta-Hämeen Nuuskujen kanssa samoin kuin edellisenä vuonna. Jäsenmäärä on vuoden lopussa ollut 285.

Kevät 1987 on alkanut reippaalla ”koiran kakkitempauksella”, jonka järjestäjinä ovat olleet Lahden seudun koirayhdistykset yhdessä. Tarkoituksena on ollut kerätä koirien jätökset kulkueena teiden varsilta koiran vetämiin kärryihin ja jäseniä on innostettu mukaan pienen lapion ja pussin kera! Kulkueeseen on ollut ainakin tarkoitus valmistaa iskulausekylttejä talkooporukalla. Kerhoilloissa on keskusteltu muun muassa koiran hankinnasta ja koiran ensiavusta, sekä koiran psykologiasta, josta aiheesta J.A.U. Yrjölä on houkuttellut paikalle 59 yhdistyksen jäsentä. Kokeita on järjestetty 8 kappaletta (NOU, NOME, MEJÄ ja TOKO), joissa koesihteerinä on toiminut Eija Rajulin, kuten useampana muunakin vuonna 80-luvulla. Salpausselän Vinttikoirakerhon kanssa on yhdessä järjestetty koiranäyttely Lahden Suurhallissa. Muuta toimintaa on ollut esimerkiksi metsänistutustalkoot veneen ostoja varten, kesäleiri Rievelin mutkassa ja MEJÄ-haasteottelu Kanta-Hämeen Nuuskujen kanssa. Vuoden 1987 lopussa yhdistyksen jäsenmäärä on ollut huimat 323 jäsentä.

Vuonna 1988 yhdistys on juhlinut ensimmäistä kymmentä vuottaan ja järjestänyt yhdessä 25 vuotta täyttäneen Suomen NoutajakoiraYhdistyksen kanssa noutajien erikoisnäyttelyn Lahdessa. Labradorinnoutaja FIN JVA JM-88 Louhi, om. Mari Heinonen ja ohj. Mirja-Sisko Oijala, voitti MEJÄ:n Piirinmestaruuden sekä Suomen mestaruuden. Vuonna 1988 yhdistyksen huhtikuun tiedotteessa Aatos Wuorimaa on houkuttellut yhdistyksen jäseniä taipumuskokeeseen seuraavalla ihastuttavalla kirjoituksella:

*****

P-H Nuuskulaiset ja Taipumuskoe eli ”Taipumustesti”

Aatos Wuorimaa

Kerhoillassa 11.1.1988 sai allekirjoittanut sellaisen kuvan keskustelusta, että taipumuskokeen innokkaita harrastajia olisi meidän kerhossamme runsaasti, mutta jonkinlainen rimakauhu estää tämän kivaan testiin valmentautumasta. Tämä kauhu on täysin aiheetonta.

Jokainen meistä haluaa koirastaan parhaimman ystävänsä ja jotta tässä pyrkimyksessä täysin onnistuisimme on meidän pyrittävä luomaan suhde koiraamme sellaisen toiminnan kautta, joka antaa koiralle suurimman nautinnon ja tyydytyksen yhdessäolostamme. Noutaja on koira, joka ei muuta niin riemukasta tiedäkään kuin hakea ja tuoda emännälleen ja isännälleen eli ohjaajalleen hänen piilottamansa tai heittäjänsä esineen. Taipumuskoe ei ole varsinainen koe (SE EI OLE KILPAILU), vaan se on testi, jonka tarkoituksena on mitata noutavan koiran luonnetta ja luonteenomaisuuksia. Eikä ainoastaan noutamisen suhteen, vaan myös muilta osin. Pyrkimyksenämme on säilyttää roduilla niiden rotumääritelmän mukaisia ominaisuuksia ulkomuodollisesti ja sen vuoksi järjestetään näyttelyitä, joissa käydään melko ahkerasti. Rotumääritelmä määrittelee myös luonteen ja vaikka se näyttelyissäkin jotenkin mitataan, niin parhaimman ja varmimman kuvan koiransa luonteesta saa viemällä sen ”taipumustestiin”. Siellähän tulee mitattua ne luonteen ominaisuudet, joita varten englantilaiset ovat rodun alun perin kehittäneet ja jotka rotumääritelmässään määrittävät.

Tähän ”testiin” valmistautuminen on melko yksinkertaista. Ei se vaadi muuta kuin hieman ”viitseliäisyyttä”. Toisin sanoen koiran kanssa on lähdettävä hieman pitemmälle näiltä tavanomaisilta ”ulkoiluttamisreviireiltä”

ja koulutuskentiltä. Mikä oikeastaan onkaan mukavampaa kuin lähteä koiransa kanssa maaseudulle, jossa on kaunis, ihana luonto ja saasteita on huomattavasti vähemmän kuin asutuskeskuksissa. Ainakin toistaiseksi.

Koiran ohjaaminen taipumuskokeen osasuorituksista selvittääkseen ei ole kovinkaan monimutkaista eikä lainkaan niin vaativaa kuin jotkut meistä luulevat. Koirallehan opetetaan jo pennusta asti ns. Yhteiskuntakelpoisuutta eli tottelevaisuuden alkeita. Kaikkihan tiedämme, että näitä ovat: kutsumanimen oppiminen, luoksetulo, istuminen ja mahdollisesti vielä vapaamuotoinen sivulla seuraaminen. Tämän me opetamme koirallemme jo kotona ja kokemusta tulee lisää, kun viemme koiramme kerhon järjestämään tottelevaisuuskoulutukseen. Vaikkakin osaisimme jo nämä tottelevaisuuden alkeet, on koulutuskentällä käyminen hyvin tärkeää. Siellä tapaamme järjestäytyneissä olosuhteissa paljon vieraita koiria ja vieraita ihmisiä. Tämä yhteys on koiralle tärkeä, jotta se oppisi luontevasti seurustelemaan vieraitten kanssa ja tottuisi myös suhtautumaan tällaiseen ympäristöön.

Kun koulutuksen tämä vaihe on emännän tai isännän mielestä suhteellisen kohtalaisesti paikallaan ja koira hyvin hallinnassa, on syytä lähteä kerhon TAIPUMUSKOEKURSSILLE. Täällä ohjataan emäntä/isäntä ohjaamaan koiraansa noutotehtäviin niin hyvin maalta kuin vedestäkin. Tähän opetusohjelmaan liittyy ”dummy” eli pehmeä noin 30 cm pitkä, ympärysmitaltaan noin 25 cm kokoinen ”makkara” joka heitetään koiralle noudettavaksi. Tämän noutoesineen lisäksi käytetään kylmää pienriistaa. Nämä heitot osoittavat koiralle esineitten ja riistan maahanputoamispaikat. Näitä ”esineitä” jää maastoon useita koiran noudettavaksi. Kun kouluttaja on tyhjentänyt varastonsa, päästää ohjaaja koiransa noutotehtävään eli lähettää sen hakemaan kouluttajan heittelemiä esineitä tuotavaksi ohjaajalle. Tarvittaessa kouluttaja yhdessä ohjaajan kanssa auttaa koira hakutehtävässä, jotta koiralle selviäisi, että sieltä alueelta on tarkoitus hakea useampi esine eikä vain se yksi, johon kotikoulutuksessa usein on totuttu. Tähän vaiheeseen yhdistetään myöhemmin myös laukauksia haulikolla ja starttipistoolilla, yksi laukaus kummallakin. Samantapainen koulutus tapahtuu myös vedessä, mutta ilman aseellista apua.

”Taipumustestiin” liittyy myös jäljestäminen, jolla pyritään selvittämään koiran jäljestämiskyky, sekä myös halukkuus lähteä ohjaajastaan hieman pitemmälle, näköetäisyyden ulkopuolelle. Jälki on ns. Laahausjälki ja se tehdään kuolleella kanilla noin 80 metrin pituiseksi harvahkoon metsämaastoon. Koiran on yksin jäljestettävä ja tuotava kani ohjaajalleen, joka odottelee koiraansa jäljen lähtökohdassa. Eihän homma tunnu lainkaan vaikealta?

On muistettava, että tämän laatuinen toiminta on noutajalle luonteenomaista eikä näitten tehtävien ratkaisemiseen tarvita mitään pitkäaikaista tai pitkäjännitteistä koulutusta. Nämä ”hommat” luistavat noutajalta kuin itsestään, kun vaan emäntä/isäntä ottavan toisiaan niskasta kiinni ja lähtevät kurssille. On valtavan ihana tunne, kun huomaa tämän harjoittelun jälkeen miten tyytyväinen ja iloinen noutaja on saatuaan tyydyttää sitä luontaista noutohalukkuutta ja olla mieliksi isäntäväelle.

Ei tällä kertaa enempää. Sanoisin niin kuin Manu, että ”kyllä se siitä”.

TULKAA JOUKOLLA MUKAAN!

*****

Vuonna 1989 kerhoilloissa on muun muassa tutustuttu eläinsuojeluyhdistyksen toimintaan ja keskusteltu koiranäyttelyistä sekä agilitystä. Jäljestämisharjoitukset ovat pyörineet sulamaan aikana ja yhdistys on järjestänyt Jorma Heinosen suunnitteleman leikkimielisen metsätaitokilpailun, joka on ollut yhdistetty suunnistus ja verijälki koiran kanssa. Agility-harjoituksia on järjestetty, mutta innostus on ollut laimeahkoa. Kokeita on järjestetty 7 kappaletta, joista 23. Ja 24.9. järjestetty MEJÄ-koe on kerännyt 74 koiraa. Lokakuussa on ollut yhdessä Salpausselän Vinttikoirakerho ry:n kanssa järjestetty erikoisnäyttely vinttikoirille, noutajille ja spanieleille. Sen yhteydessä on järjestetty tottelevaisuuskoe, joka on samalla ollut Salpausselän Kennelpiirin piirimestaruus ja joukkuemestaruus, sekä epävirallinen kaikkien rotujen pentunäyttely, joka on kerännyt huimat 502 pentua! Kesäleiri on pidetty Sysmän Rapalassa. Tänä vuonna on aloitettu yhdistyksen jäsenille suunnatun leikkimielisen kolmiottelun järjestäminen. Osallistumisoikeutta kolmiotteluun on rajoittanut se, jos koira on palkittu avoimessa luokassa TOKOssa tai NOMEssa ja voittajaluokassa MEJÄssä. Toimintavuoden päättyessä jäseniä on ollut 327.

Vasemmalla: Kyösti Parikka ja SNJ:n vuoden jälkikoira Mailiksen Golden Princess. Oikealla: Mejä-porukkaa Kutajoenniemen metsästysseuran majalla.

90-luvun uutiset

90-luvulla toiminta on jatkunut hyvin samanlaisena kuin edelliselläkin vuosikymmenellä. Kerhoillat eri aiheista ja peruskoulutus Löytymäen koirankoulutuskentällä ovat pyörineet säännöllisesti, kokeita on järjestetty ja kesäleiri on houkutellut jäseniä yhteen. Kouluttajia on ollut peruskoulutusta varten ainakin vuosikymmenen alussa yli kymmenen, muun muassa Veikko Pihanen, Kyösti Parikka, Leena ja Jyry Tuominen, Auli ja Eija Rajulin, Jorma Suomäki, Paavo Natri, Jari Veneskari, Heikki Rinne, Markku Sivonen, Päivi Karimäki, Mirja-Sisko Oijala, Erkki Lupunen ja Vesa Kouvalainen. Näyttelytoimikunta on vuosittain järjestänyt yhdessä Salpausselän Vinttikoirakerho r.y:n ja Päijät-Hämeen Kennelkerho r.y:n kanssa erikoisnäyttelyn vinttikoirille, spanieleille ja noutajille.

Vuonna 1990 kerhoiltojen aiheet ovat olleet mielenkiintoisia: eläinlääkäri-ilta, mejä-ilta, koirankieli/ opi tuntemaan koirasi ja noutajan jalostus. TOKO-koulutuksena on järjestetty 10 kerran kurssi keväällä, sekä tarvittaessa peruskoulutuksen yhteydessä. Riistakoulutusta on annettu tarvittaessa. Kyösti Parikka on vetänyt jäljestämisharjoituksia sulamaan aikana. Myös agility on ollut koulutusohjelmassa. Yhdistyksen järjestämässä koiranäyttelyssä on ollut 636 koiraa. Muuta toimintaa on ollut muun muassa kevätriehan ja kolmiottelun muodossa. TOKO-piirimestaruuden on voittanut knu Asseri ja Pia Laine, SM- ja PM-MEJÄ-mestaruuden on voittanut Ibu Pihain Farinosa ja Jorma Heinonen. Toimintavuoden lopussa jäsenmäärä on ollut 338.

SNJ:n kesäleiri Joensuussa vuonna 1990. Huomatkaa P-H Nuuskujen verkkapuvut.

Vuonna 1991 kerhoiltojen aiheena on ollut esimerkiksi "pentu tulee kotiin", joka on kerännyt jopa 42 osallistujaa. TOKO-koulutusta on järjestetty kaksi viikonloppua kestäneen kurssin muodossa sekä peruskoulutuksen yhteydessä tarvittaessa. Riistakoulutusta on järjestetty viikoittain kevään ja syksyn aikana Jyry Tuomisen ja Marjatta Kaskinoron johdolla Keski-Hollolan Metsästysseuran majan ympäristössä. Jäljestämisharjoituksia on pidetty sulamaan aikana Kyösti Parikan vetämänä. Myös agility on ollut koulustarjonnassa, paikkana Löytymäen kenttä. Kokeita on järjestetty kuusi kappaletta. Koiranäyttelyyn on ilmoittautunut 712 koiraa. Jäsenille on järjestetty epävirallinen NOME-koe Orimattilan Humisevassa, jonka päätteeksi samassa paikassa on vietetty toimitsijoiden saunailta. Yhdistyksen MEJÄ-mestaruuden on vienyt sku Peppermint Jimmy ja Tarja Allonen ja MEJÄ-piirimestaruuden Ibu Pihain Farinosa ja Tuija Heinonen. Toimintavuoden päättyessä yhdistyksellä on ollut 359 jäsentä.

Hennalan varuskunnan takana pidetystä maatalousnäyttelystä, jossa P-H Nuuskulaiset öisin vartioivat aluetta ja päivisin järjestivät omalla osastollaan noutajanäytöksiä. Vasen kuva: Pasi Salmijärvi, Päivi Mihailow, Auli Rajulin, Rauno Bottas sekä Veikko Pihanen. Oikea kuva: Auli Rajulin sekä Päivi Mihailow.

P-H Nuuskujen edustus SNJ:n leirillä Haminan Lintukodossa (1991).

P-H Nuuskujen kerhoilloista, pikkujouluista näytelmineen sekä Maaliskuun Mankujaisista.

Kolmiottelu vuonna 1991 Korpikylässä. Oikealla: Tuomarit Kyösti Parikka (MEJÄ), Jyry Tuominen (NOME) ja Auli Rajulin (TOKO) palkitsevat kolmiottelun voittajan Paavo Natrin.

Vuonna 1992 toimikuntia on ollut neljä: koe-, MEJÄ-, NOU/NOME- ja TOKO-toimikunnat. Kerhoiltojen aiheina on ollut esimerkiksi koirien allergiat ja ihosairaudet, koirien ensiapu ja kevätkauden päättänyt J. A. U. Yrjölän esitys aiheesta koiraongelmat ja ongelmakoirat, joka on kerännyt vuoden ennätysyleisön, 43 henkilöä! Peruskoulutuksen yhteydessä on annettu myös tottelevaisuuskoulutusta. Riistakoulutustakin on tarjottu joka sunnuntai huhtikuusta lokakuuhun Keski-Hollolan Metsästysseuran majan ympäristössä. Osallistujia on ollut 8-15 koiraa per kerta ja kouluttajina ovat ahkeroineet Jyry Tuominen ja Marjatta Keskinoro. Jäsenille on järjestetty epävirallinen NOME-koe ja Kolmiottelu. Kyösti Parikan johdolla on järjestetty jäljestämisharjoituksia sulamaan aikana. Kokeita yhdistys on järjestänyt kuusi kappaletta, 2 NOU-koetta, 3 MEJÄ-koetta ja 1 NOME-kokeen. Erikoisnäyttelyyn on ilmoitettu 814 koiraa. Huhtikuussa on vietetty

kevättriehaa Löytynmäen kentällä ja elokuussa on käyty kesäleirillä Nastolan Immilän koululla. Toimitsijoille on järjestetty saunailta Orimattilan Humisevassa ja pikkujoulut on vietetty Kutajoenniemen Metsästysseuran majalla. Jäsenmäärä vuoden lopussa on ollut 318 jäsentä.

Kesäleiri Immilässä 1992.

NOME-kokeet Paistjärvellä 1992.

ENSIMMÄISTÄ KERTAA

TOIMITSIJANA METSÄSTYSKOKEESSA.

Olipa kerran syksyinen viikonloppu. Aikoa tästä on jopari vuotta. Kohdallani ensimmäiset metsästyskokeet. Kaikkeen sitä uteliaisuuttaan joutuu ajattelin. En ollut käynyt edes taipumuskoetta seuraamassa. Joskus damia olin käynyt heittä-mässä isännän avuksi, enkä muutenkaan ollut mitään "maastomallia". Ja nyt, suoraan metsästyskokeeseen voittajaluokkaan toimitsijaksi. Huipulta aloitetaan, ajattelin.

Oltiin siis kokolailla vihreitä näissä hommissa, kylläpä jännitti. Näytti siltä, kuin isännäkin olisi hermoillut. Ensimmäisenä hom-mana oli, kun kerran ensimmäisenä paikalle saavuttiin, opasteiden iskeminen risteyksiin. Totisesti niitä löytyy välillä Heinolantien Paistjärven tienhaara - Saittalampi. Ei ollut, kuin yksi opaste väärällä puolen tietä, sanoi PÄÄTOIMITSIJA, iso herra nääs.

Häpeä oli kauhea. Oltiin me oltu sentään akkeria ja niitetty kotaa tuodulla heppoisella viikatteella miehen korkuinen heinä lakoon metsästysmajan tieltä. Hajosi siinä viikatekin.

Sitten koirat ottivat parin tunnin juoksuharjoitukset maastossa ja olivat hämmästyneen näköisiä, kun enäntä tuli kiukkuisen oloi-sena vaunun nurkalla vastaan. Koirat liejussa päätänsä myöten, ei siinä muu auttanut, kun kantaa lamasta vettä niskaan. Tenppu si-nänsä, kun ranta on soinen ja pehmeä.

Tulihan sieltä toisetkin, ne, jotka hommasta jotain tietävät. Illalla päätoimitsija muutaman muun kanssa kävi läpi koenaastot, jotka aamulla esiteltäisiin tuomarille hyväksyttäväksi. Osa omas-takin sakista tulisi vasta aamulla.

Lauantusaamun sitten valjettua viikse majan pihalla oli kova. Ilmoittautuminen oli meneillään ja koesihteerillä oli kiire. Huolto eli Signe toimitti kaikille aamukahvia ja sämpylöitä, että jaksaa. Enhän minä tuntenut puolikokan porukusta, vaikka Nuuskusta ja näyttelyistäkin tuttuja kasvoja ja nimiä näkyikin.

Ajatella, miten hienoja koiria heillä, voittaluokassa ihan. Ajatella, jos joskus saisi edes omalla koirallansa taipparitkin läpi. Kuiskasin isännälle aatokseni ja taisi olla samaa mieltä.

14

Kokeen alkun oli puolisen tuntia, kun ME TOIMITSIJAT kokoontuimme kuuluneen laitaan käskynjakeon. Isäntä näkyi hyppäävän toisen kaverin kanssa veneeseen lokkia piilottelemaan kaislikkoon ja heit-telemään. Näkyi olevan vähän epätietoisien näköinen, tulikohan sille homma selväksi, ettei mokaisi. Minä sain tehtäväkseni heittää varista, kerran joka koiralle. Markkeerausheitto, sanoivat.

Eipä kumoinenkaan homma, jotkut sanoisivat, mutta niksinsä joka hommassa, jouduin toteamaan. Ihan tuomari kävi näyttämässä, että tällalailta heittät, tuohon ja zina samaan paikkaan. Sitten piti muutaman kerran harjoitella. Eipä siitä korkealle viskattu, koivujen oksien lomasta. Onneksi ottivat ns. nollakoiran kokeen ulkopuolelta ekaksi harjoituskoiraksi. Kolmas laukaus ja HUPS.. lintu lensi kä-destä silkasta pelästyksestä. Oli isännällä nauraminen, kun enäntä osoitettiin paukkuaraksi. Vihjailli, että pitäisi testata uusien toimitsijoiden paukkuaruus, ennenkuin päästää niitä töihin.

Onneksi siihen tottui nopeasti ja sekin homma opittiin. Eikä kukaan tuntunut olevan edes vihainen, vaikka jonkun kerran hiukan epäonnis-tuinkin. Siinä sitten pääsi tosi läheltä seuraamaan koiran työken-telyä. Hyvin opettavaista, sanoisin. Ihanaa oli tauolla syödä Sing-en tekemät ruoat ja kahvit. Kyllä huoltokin pelaa, kun sen osaa. Olihan meitä koko iso porukka paikalla muonitettavana.

Jos oli päivä hauska ja opettavainen, niin oli illanvietto nuoti-olla ja seurustelu, mutta se on jo toisen kertomuksen arvoinen juttu. Nonien mielestä kai se hauskin osuus näistä koeviikonlopuista.

Seuraavana päivänä oli avoimen luokan koirat kokeessa. Siihen ter-vittiin jo sen verran vähemmän toimitsijoita, että sain istua seu-rustelemassa sen päivän isäntä taisi olla maastossa lintua piilot-telemassa ja niistä ns. ruutua tekemässä.

Päivän päättyessä kaikki tavarat yritimme jakaa moneen autoon kotiinpäin vietäväksi ja olihan sitä kanna veneestä lähtien. Koko viikonloppu siinä meni ja kun neljän-viiden maissa suuntasimme kotiinpäin, päätettiin, päätettiin, että seuraavan kerran uusiksi. Takuulla. Ja harjoittelemaan niitä taippareita varten.

KOUKUSSA. Taisi tuumata päätoimitsija.

O.N.

15

Vuonna 1993 Toimikuntia on ollut neljä: Koetoimikunta, MEJÄ-, NOU/NOME- ja TOKO-toimikunta. Kerhoiltojen aiheina on ollut muun muassa noutajien metsästyskoulutus ja palvelukoira-toiminta. TOKO-koulutus ja peruskoulutus on järjestetty viikoittain samaan aikaan Löytynmäen koirankoulutuskentällä. Riistakoulutusta on järjestetty viikoittain huhtikuusta lokakuuhun Keski-Hollolan Metsästysseuran majan ympäristöissä. Kokeita on järjestetty 7 kappaletta, joista 7.-8. järjestetty NOME-koe on kerännyt 80 koira! Koiranäyttelyyn on ilmoittautunut 555 koira. Yhdistyksen jäsenille on tarjottu peruskoulutuskurssi ja trimmauskurssi. Muuta toimintaa on ollut esimerkiksi kevätrieha Löytynmäen kentällä ja kesäleiri Lammin Evolla. Toimintavuoden päättyessä yhdistyksellä on ollut 300 jäsentä. Yhdistyksen MEJÄ-mestaruuden on voittanut Ibu Pihain Farinosa ja Jorma Heinonen, MEJÄ-piirimestaruuden Ibn Mailiksen Golden Princess ja Kyösti Parikka ja TOKO-piirimestaruuden knu Asseri ja Pia Luomala. Lahden KV-näyttelyn Best In Show –koira on ollut Auli ja Eija Rajulinin sku Giorgio-Armani.

Ylhäällä: P-H Nuuskujen 15-vuotisjuhla 23.10.1993 Hennalan päällystökerholla palkittiin viirillä (oikealta) Leena ja Jyry Tuominen, Tarja Allonen, Kyösti ja Signe Parikka sekä Veikko ja Anneli Pihanen. Alhaalla vasemmalla SNJ:n pj Matti Räsänen, Outi Natri, P-H Nuuskujen pj Paavo Natri.

Vasemmalla: Evolla järjestetyn Kolmiottelun 1993 voittajat Jari Nurmela ja Rollo. Oikealla: Evolla järjestetyn jäsentenvälisen nomen 1993 voittaja Juha Pihanen koirallaan Liinu saa onnittelut päätoimitsija Jari Nurmelta.

P-H Nuuskujen tapahtuma, jossa esitellään monipuolista noutajaa, Löytymäen kentällä.

Vuoden 1994 päättyessä yhdistyksellä on ollut 292 jäsentä. Kerhoiltoja on järjestetty kaksi kertaa, aiheina eläinlääkäripäivä ja koiran luonne, käyttäytyminen ja luonnetesti. Löytymäen kentällä on pyörinyt peruskoulutus viikoittain, samoin tottelevaisuuskoulutus. Samoin riistakoulutusta eli NOU/NOME-koulutusta ja MEJÄ-koulutusta on järjestetty runsaasti. Kokeita on järjestetty 8 kappaletta painottuen NOU- ja MEJÄ-kokeisiin, joita molempia 3 kertaa. Yhteistyössä järjestettyyn erikoisnäyttelyyn on ilmoitettu 723 koiraa. Muuta toimintaa oli muun muassa kesäleiri Lammin Evolla ja Koirajuhla Radiomäen kentällä, jossa ohjelmassa on ollut Match Show ja Mölli-TOKO, ja menossa mukana Radio 99 sekä Mäntymäen Lastenkodin väki.

Näyttelyjuttu vuodelta 1995.

KESÄLEIRI HÄLVÄLÄSSÄ

Heinäkuun viimeinen viimeinen viikonloppu oli käsillä. Tänä viikonloppuna kokoontui nelikymmenhenkinen noutajakoira harrastajaryhmä, ainakin yhtä monen noutajakoiran kanssa viettämään yhdistyksemme Hölölan Hälvälään.

Sään haltija oli suotuista ja jakeli lämpöä ja aurinkoa yltäkylläisesti koko viikonloppuun ajan. Paikaksi oli saatu ensimmäistä kertaa Hälvälän sotilasalueen leirikeskus ja seosoitutut oivalliseksi alueeksi hyvine maastoineen ja riittävine majoitustiloineen. Saunoja oli käytössämme kaksittain järvi aivan leiripaikan tuntumassa. Tässä siis puutteettavalle porukalle toiminnallisen viikonloppuun viettoa.

Leiri avattiin lauantaiamuna ja samalla testattiin osallistuvien leirikelpoisuus (Huom! Kaikki läpäisivät testin ja saivat jatkaa leirillä). Koiratoiminnan monitoimimies, vierailijamme Markku Santamäki Hämeenkoskelta valotti leiriläisille vuorostaan koirien ja nimenomaan noutajien luonteen testausta. Leirimme toinen "quest star", Antti Nurmio opasti metsäpuolen koulutuksesta kiinnostuneita koirakoita noutamisen, riistankäsitteilyn ja hakemisen kiehtovaan maailmaan. Santamäen Markku jatkoi omaa osuuttaan perustotelevuus-koulutuksen puitteissa.

Lauantain monipuolinen ohjelma tarjosi myös kahden muun vierailijamme opastusta eli Santamäen Tarja ihan kädestä pidännoutajan trimmausta ja eläinlääkäri Päivi Vanhapelto piti kiinnostavan esitelmän koiran ensiavusta ja pienvammojen kothoidosta. Tassuuteen tekokin oli mahdollista opetellakäytännössä.

Innokas joukko oli myös seuraamassa Heino Jorman ja Parikan Kyöstin junalemaa jäljestysnäytöstä.

Leirin lomassa alkoi lauantaina yhdistyksemme järjestämä noutajien taipumusko. Tuomarina Antti Nurmio. Koetta oli mukava seurata aivan kuin äitiopaikalta, sillä koepaikka oli järjestetty yleisökin huomioon ottaen.

Lauantaipäivän ohjelma huipentui kokkien, Mörskyn Timon ja Tuomisen Jyryn rosvopäiväsiin. Nälastä kurnivat vatsat palkittiin maan uumenista kaivetulla tosi maukkaalla possulihalla.

Kyllä sauna uunteineen maistui yhdelle jos toisellekin tässä vaiheessa päivää. Saunan jälkeen kokoonnuttiin vielä ratkomaan sokko-ohjauksen mestaripari, voittajaksi selviytyi pari Salon Pia ja Kimmo. Illan makoisimmat naurut tarjosi tarkkuusheittokisa, jossa tarkkakäsitsemän heittäjän tavoitteena oli voittaa pullollinen leirijuomaa. Tiukkaakin tiukkin kisan onnellinen voittaja oli Natrin Paavo, Manageri Markun avustuksella.

Sunnuntaina jatkettiin leiri-ohjelmaa noutajien metsästyskokenäytöksellä. Toiset jäivät harjoittelemaan näkemäänsä oman koiransa kanssa maastoon. Näyttelyistä kiinnostuneille Santamäen Markku antoi toisaalla oivat neuvot kehässä toimimisesta ja hyvät vinkit koiran esittämisestä näyttelyssä.

Lounaan jälkeen oli hyvä siirtää oppimiansa näyttelytaitoja leirin handler-kisaan, jossa etsittiin osallistujien joukosta taidokkainta koiran esittäjää. Kisassa oli luokat: mini-juniori- ja seniori handlereille.

Minihandlerista näki selkeästi kuinka aikaisemmin aamupäivällä saadut ohjeet oli omaksuttu, niin keskittyneitä ja kaunistu koiran käsitteilyä nämä nuorimmat esittivät. Voittajaksi minihandler-kisassa ylsi Jesse Jalo, Nülo-labradorinsa kanssa.

VAIN MUUTAMAN LIHAPULLAN TÄHDEN ELI JOTAIN NÄYTTELYKOIRAN ELÄMÄSTÄ

Näin aluksi voisin kyllä sanoa, etten mä kyllä itseäni miksiään semmoiseksi varsinaiseksi näyttelykoiraksi tunne, onpahan niitä kehää vaan tullut koluttua jollain kymmeniä.

Riippuu tietenkin vähän paikkakunnasta, miten kaukana se näyttely pidetään mutta yleensä näyttelypäivän aamuna ton mutsin saa ylös koiramaisen ajoissa. Sekös mua miellyttää, kukapa itseään kunnioittava, nätkäinen labradori viitsii loikoa välilynnä alla. Mua kyllä vähän huvittaa nää näyttelymatkojen valmistelu, mutsilla kun on tapana tirrailla karttaa sillai vähä niinku linnunteiden mukaan, niinpä sen mielestä Oulokin on tossa hiukka ylempänä... Eli voitte kuvitella mikä kaaos syntyy kun se lopulta tajuu minne se oikein on menossa.

Kun sitten viimein on päästy perille, luonnollisesti lukemattomien komellusten kera, alkaa mun mielestä paras osa: sisään meno näyttelyalueelle. Mutsilla on usein mulle vähä niinku onnenmaskottina mukana mun "sisosko", joka on laavittoman viisas. Se on näet opettanut mulle monta mukavaa tempua millä pidetään mutsi hereillä. On hirru kiava, kun auto on purettu ja mutsi lähtee vaappumaan kasseineen, häkkinen ja meikäläisineen kohti sisäänmenoa ja me siskon kanssa kiskaistaan eri suuntiin. (Toi kundi on varattu mulle!) Siinäpä lentää häkki ja hyväillä tuurilla mutsi itte, voi kamut, on siinä naurussa pitelemistä... Tosin hymy hieman hyytyy, kun se saa itensä jälleen pystyasentoon. Mä en vaan tajua, miten se ei ymmärrä, etten mä millään voi seurata palvoen sen vierellä kun koko ajan lappaa kamuja ihan kuonon vierestä. Pojat siinä ohimennen kuiskuttelee ehdotuksiaan korvaan ja iskee silmää ja tietty mulle kateellisille työlle pitäs päästä näyttää kuka täällä on se joka valkkaa parhaat päältä! Tässä vaiheessa katsokaa ne todelliset suhteet luodaan, koska heti kun on päästy oikean kehän vierelle, häkki jo heilahtaa ja siellähän kökötät kunnes oma luokka alkaa.

Jokus mulla on ollut kämppiksenä häkissäni mun kaveri Ronja ja se onkin eri ovela. Se nimittäin osaa tiirioida sen häkin oven auki. Kerranki Hesassa oikeen riemu repes kun mutsi touhus kehään menoaa yhten kundin kanssa ja mä & Ronja päätettiin käydä vähän tsekkaa tarjontaa... Epäystävälliset ihmiset otti meidät kylläkin hyvin pian kiinni, joten iso itku pienestä ilosta vai miten se nyt meni...

Itse kehässä sitten on jo ihan mukavaa, koska mutsin taskut on ladattu yhteen lihapullia. Tai henkilökohtaisesti suosin noita broileripyöryköitä, ne kun kevytensä vuoksi sopii linjoistaan huolehtivalle missille. Ei nyt sentäs, maku se on mikä ratkaisee ja jos kerta mutsi haluaa mun hännän huiskuvan, se on oltava pöytä punasena noin niinku taskukoossa.

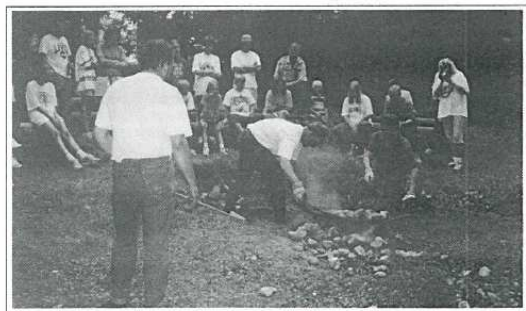
Vähän ikävää siellä kehässä on se, että mun pitää juosta. Eihän silloin voi syödä! Sitä paitsi kesänäytelyissä mun on aina niin hiki, musta kun olen, etten mä millään jaksais, talven hallinäytelyt nyt menettelee. Sitten kun tuomari arvostelee yksitellen, mutsi sanoo sitä laatuarvosteluksi, alkaa vasta pyörykät virtaamaan. Se sanookin mua väillä paitsaksi, koska sillä tuulella ollessani mua pitää syöttää taukoamatta tai jatkan evästukuota pienillä sormimaisiisilla. Tää vaihe on ihan jees, eihän mun tarvitse itseäni ihmeemmin rasittaa. Mutsille vaan tuntuu olevan niin hirveen tärkeää, että mä seisoin nästii. Ja on se siinä väillä onnistunutkin, onhan noita rusetteja seinällä, vaikkei kuulemma sitä oikeanväristä. Tämmöstä se on näyttelykoiran elämä mutta mitäpä ei aina nätkäinen labradori muutaman lihapullan takia tekisi!

Terveisin Berta

Juniori-ryhmän työtöillä oli jo varmuutta otteissaan ja heidän esittämisestään kuvastui aikaisempi kokemus. Voittajaksi tässä ryhmässä tuli Vilanderin Heidi, koiranaan Nella-labradori. Suurin ryhmistä, seniori-handlereista pistettiin kisassa tiukalle, heidän täytyi oman koiransa lisäksi hallita myös vierään, vaihtokoiran esittäminen. Tuomari Markku Santamäki ratkaisi arvostelun Keräsen Johanan ja cowboy-kultaisen voitoksi. Viiden parhaimman joukkoon ylsivät myös: Päivi Vanhapelto, Ritva Laitinen, Paavo Natri ja Leena Tuominen.

Kisan loputtua oli sunnuntai taittunut jo pitkälle iltapäivään. Oli aika ruveta kersäämään ja siivomaan leirikamppeita kasaan. Oli aika lopetella kesän-95 leiriviikonloppu. Arpajaismenne laadukas ensipulaukku arvottiin ja onnekkain ole Santamäen Tarja. Oli aika lausua kiitokset ystäväillämme vierailijaillemme, uutereille kokeillemme, akkerille keittiöapulaillamme, omille kouluttajillemme ja kaikille leirille osallistujille. Looppukavi nautittiin maikoiden vaniljatornun kera ja niinpä kotimatkan sai alkaa suu makeana.

Leirivalmisteluissa mukana Päivi Karimäki

Timo ja Jyry rosvopäivän kimpussa

Vuonna 1995 kerhoiltojen aiheita ovat olleet muun muassa koirahieronta, noutajasta harrastuskoiraksi ja Tapio Eerolan esitys ”arvostammeko kyliksi koiran hyvää luonnetta”. Näyttelykoulutusta on saanut peruskoulutuksen yhteydessä tarvittaessa ja näyttelytoimikunta on prepannut paikallisiin näyttelyihin menijöitä ennen näyttelyitä, sekä järjestänyt ryhmänäyttelyn 7- ja 8-ryhmille Hollolassa marraskuussa. Näyttelyyn on osallistunut 343 koira. NOU/NOME-koulutus on pyörinyt kahdesti viikossa huhtikuusta lokakuuhun Keski-Hollolan Metsästysseuran majan ympäristössä kurssimuotoisena. Jäsenille on tarjottu epävirallinen NOME-koee ja Kolmiottelu. Lahden Rautakankareella on järjestetty jäljestämisharjoituksia viikoittain touko- kesäkuussa ja suunnistuskurssi huhti- toukokuussa. Kokeita on järjestetty huimat 10 kappaletta, joista NOU-kokeita 4, MEJÄ-kokeita 3, TOKO-kokeita 2 ja NOME-kokeita 1 joka sitten olikin 3 päivän ja 108 koiran koe ylitoimitsijanaan Vesa Kouvalainen ja tuomareina Raimo Huhtiniemi, Erkki Salo ja Paavo Turunen. Kesäleirille Hollolan Hälvälässä on osallistunut 43 yhdistyksen jäsentä. Elokuussa jäsenille on järjestetty Mölli-TOKO Löytynmäen kentällä. Toimintavuoden päättyessä yhdistyksellä on ollut 265 jäsentä.

Vuoden 1996 lopussa jäsenmäärä on ollut 236. Toimintavuoden on aloittanut yhdessä vinttikoirayhdistyksen kanssa Anttilanmäen baarilla järjestetty Maaliskuun Mankujaiset –tapahtuma, jossa ohjelmassa on ollut ainakin naamiaiset ja musiikkia. Kerhoiltojen määrä on vähentynyt kolmeen ja kaksi niistä on järjestetty sääntömääräisen kokouksen yhteydessä, aiheina noutajien luustosairaudet ja jalostus. NOU/NOME-koulutusta on tarjottu viikoittain huhti- lokakuun aikana. Jäsenille on järjestetty epävirallinen NOME-koee ja Kolmiottelu. MEJÄ-toimikunta on toiminut aktiivisesti ja yhdistyksen koirat ovat edustaneet yhdistystä useissa kokeissa. Näyttelykoulutustakin on järjestetty tarvittaessa Löytynmäellä. Kokeita on järjestetty 9 kappaletta, joista TOKO-kokeita kaksi, NOU- ja MEJÄ-kokeita kolme ja yksi NOME-koee. Muuta toimintaa ovat olleet Mölli-TOKO ja –Agility Löytynmäen kentällä sekä kesäleiri Hollolan Hälvälässä.

Vasemmalla: P-H Nuuskujen TOKO-koee Löytynmäen koirankoulutuskentällä. Oikealla: Peruskoulutusta Löytynmäen kentällä.

P-H NOUTAJAKOIRAYHDISTYKSEN PUKU

Päijät-Hämeen Noutajakoirayhdistyksen jäsenillä on nyt mahdollisuus tilata yhdistyksen puku, jonka on suunnitellut yhdistyksemme jäsen Pia Salo päättävänä Kuopion käsi- ja taide-teollisuusakatemiasta. Päälyskankaana on tummanvihreä Finlaysonin mikrokangas, joka on käsitelty ilkaa- ja kosteuttaviksi. Vuorikankaana on OR-neuleen kangas, jota käytetään paljon urheilupaitojen materiaalina. Eli molemmat kankaat ovat hengittäviä ja todella mukavia käytössä.

Yhdistyksemme puku ei ole mikään tavallinen tuuli- tai maastopuku, vaan siinä on koottu molempien pukujen hyvät puolet. Myös MEJÄN, NOU/NOMEN, TOKOn ja näyttelyn vaatimukset on otettu huomioon. Puku soveltuu erittäin hyvin myös jokapäiväiselle lenkille. Kaavoituksessa on otettu huomioon kumarut, kyykistymiset ja käden liikkeet. Hiha ei jää lyhyeksi, vaikka kädet nostetaan ylös tai viedään eteen (selässä on väljyyssalkokset). Takin vyötäröllä on nyöri, jolla voi säädellä vyötärön kireyttä. Puvussa on irrotettava huppu, jossa on myös kiristysnyöri.

Takissa on neljä isoa taskua: kaksi vetoketjullista rintataskua ja kaksi lämpälästä (neppari kiinnitys) taskua, joissa on lisää tilaa antavat laskokset. Yhdistyksemme värejä punaista ja keltaista on käytetty "tehosteväreinä". Taskun läppien alapuolelta ovat oikealla puolella punaiset ja vasemmalla keltaiset. Selän laskoksista oikea on punainen ja vasen keltainen. Housujen taskuista myös oikea on punainen ja vasen keltainen.

Takin pituus on koossa M 80 cm ja hihan pituus kaulan juuresta mitattuna

80 cm. Housujen lahkeen sisäpituus on myös 80 cm. Puvut tekee hollolainen ompelimo Tex-Nieminen, joka on tehnyt paljon pukuja päijät-hämeiläisille urheiluseuroille.

Puvun koot ovat S, M, L, XL ja XXL. Housuja ja takkia ei tarvitse tilata samassa koossa, vaan tarpeen mukaan voi ottaa esimerkiksi M takin ja S housut. Housujen lahkeissa ja takin hihoissa ompelimo tekee pidennyksiä ja lyhennyksiä tarpeen mukaan.

Puvun hinta riippuu tilausten lukumäärästä:

vähintään 20	ä 530 mk
20-40	ä 515 mk
yli 40	ä 500 mk

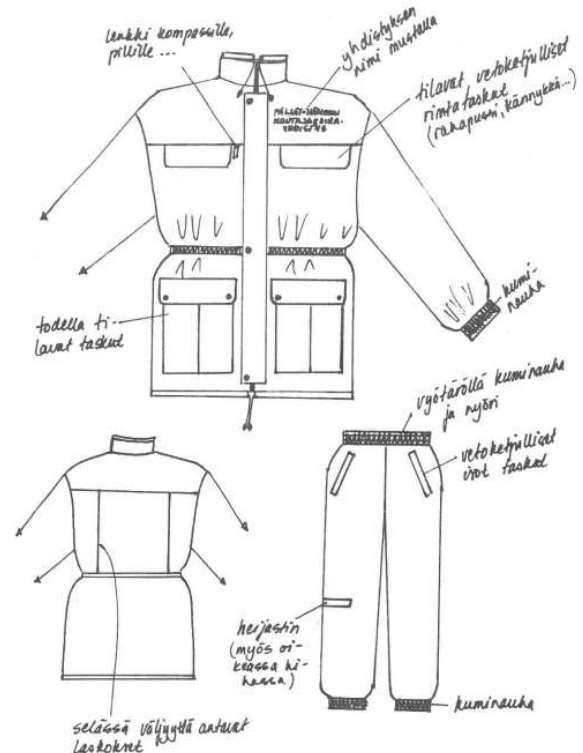
Hinta on edullinen, kun ajatellaan, että siinä on otettu huomioon noutajakoiraihminen tarpeet. Ja materiaalit-han ovat suomalaisia ja hyvälaatuisia. Tilausajankaa on 31.3. saakka. Huhtikuussa puvut menevät tuotantoon ja toukokuussa kaikilla koiraihmisillä on tyylikäs yhdistyksemme puku käytössä.

Lisätietoja saa Pia Salolta puh. 7881 054 tai 940-540 80 39, joka ottaa myös tilaukset vastaan.

Puvusta on tiedotustilaisuus 10.3. heinäkuun vuosikokouksen jälkeen. Siellä on mahdollista sovittaa pukuja, kysyä lisätietoja ja tehdä tilauksia. Kannattaa tulla katsomaan.

KIITOS kaikille, jotka olitte mukana puvun suunnittelussa!!

T. Pia Salo

Pia Salo suunnitteli vuonna 1996 yhdistykselle puvun.

TAPAHTUIPA KESÄLEIRILLÄ

Yhdistyksen perinteinen kesäleiri pidettiin Hollolan Hälvälässä heinäkuun lopulla. Mukana oli kolmisenkymmentä innokasta leiriläistä koirineen, jolle tapahtuman pääjehu Jyry Tuominen oli järjestänyt kaikenlaisia toimintoja.

Viikonloppu alkoi perjantai-iltaan taipparilla, jonka tuomari myös leirilläme kouluttajana toiminut Petri Tammisto. Osaa taipumuskokeeseen otti 10 koiraa, joista neljä läpäisi. Näitä kolme omiamme, joten **ONNEA!!!**

Taipparissa hyväksytyt:

- ibu FIN JVA Boy
Pia Salo
- ibn Rosanan Sun Flower
Riitta Oksanen
- ibn Playmaker's Blood Mary
Hannele Pahluri
- knu Luckyflame's Another Jyry
Elina Martomaa

Lisäväreitä taipparin toi Venäjältä asti leirille ja kokeeseen saapunut Andrei 10-kuukautisen labradoriuskensa Manin kanssa 14 tunnin junamatkan jälkeen koiria ei varmaankaan ollut parhaassa vedossaan, eikä näin ollen läpäissyt koetta tällä kertaa. Joka muuten sujui kielivaikeuksista huolimatta (Venäjän kielen pikakurssimme ennen koetta ei ollut kovin onnistunut) molempipuolisen yhteisymmärryksen vallitessa.

Se oli myös meille opettava kokemus "Venäläisen koulukunnan" metodeista. Man mm. kiitti antamalla tassua joka palautuksen jälkeen. Isäntä puolestaan esitti "tiputanssin" houkutelukseen koiran nopeasti luokseen. Tämä kaikki näytti toimivan, joten aika näyttää viillitseekö "tiputanssi" meidätkin.

Itse leiri lähti lauantai aamuna vauhdikkaasti käyntiin kolmen rastin koulutuksella (leirin vetäjällä lienee hyvät suhteet ilmojen haltijoihin, sillä sateisen viikon jälkeen saimme viettää viikonloppuna helteen merkeissä). Ensimmäisellä rastilla Tuomisen Leena ja toisella vieraileva kouluttaja Pekka Laukkanen muistuttivat meitä kontaktin tärkeistä ja teimmekin paljon yhteistyöharjoituksia. Kolmannella rastilla toinen vieraileva kouluttajamme Petri Tammisto antoi koirillemme noutokoulutusta vedestä ja maalta.

Kokkimme Timo Mörskyn maittavan Chessiepadan jälkeen jatkoimme rasti-koulutusta syventämällä aamulla käsiteltyjä asioita.

Koirat olivat jo tosi väsyneitä toiminnasta, niinpä ne päätettiin ansaitella levolle. Vuorossa oli leirikisa, jossa diktaattorin ja tuomarin ominaisuudessa toimi Jyry. Kisaan osallistuttiin kolmihenkinen joukkuein yhden koiran kera. Kilpailu koostui kuudesta eri tehtävästä: lintujen koiran/tarkkuusistunnasta, onginnasta, lintujen tunnistuksesta, amunnasta ja siihen liittyneestä noudosta, karttatehtävästä ja tikin heitosta.

Voittoon kisassa ylsi joukkue Semeikka. Tuomaripeiliä epäili heille hiuksenhienosti hävinnyt joukkue Huoleton ja Varma, ja suunnittelikin jo protestin jättämistä vedoten tuomarin puolueellisuuteen (olihan voittajajoukkueessa tuomarin vaimo ja koiria) mutta tyytyi kuitenkin nurkuen kohtaloonsa. Joukkueet palkittiin koiran kuivamuonalla, kana-riisi sellaisella, johon ei onneksi ollut tyytymisen, sillä kokkimme oli valmistanut meille ilalliseksi parempaa kana-riisi sellaista, nimittäin Kanaa Labradorin Tapaan.

Illan mittaan pihahan asetetut agilityteli-neet villitsivät miehemme kokeilemaan tätä "hömppäläjä" (ilman koiria). Petri haastoi Jyryn tiukkaan kisaan ja voitti oimintakeisella tyyliään muutamalla sekunnilla ja juhli jo voittoaan leirin agilitymestarina. Kunnes sivusta seurannut Andrei heitti haasteen. Kisa oli tiukka mutta Andrein etu oli pieni kokonsa ja sen tuoma ketteryys (Jyry ja Petri n 2 m ha Andrei n. 1,60). Niinpä Andrei syöksyi läpi renkaasta lyöden pohja-ajan. Ja mestaruus meni naapurin.

Loppuilta sujui saunomisen ja suomalaisten ja venäläisten kansanlaulujen parissa. Täytyy sanoa, että jos ovat haikkeita suomalaiset viisut, sitä ovat kyllä naapurisammekin.

Sunnuntaina jatkoimme lauantain teemoin. Lisäksi ohjelmassa oli Salon Pian järjestämä jäljestyskoulutusta ja agilityä Karimäen Päivin opastuksella.

Andrei varmastiikin sai leiriltä paljon kotiin vietäviä ajatuksia, joilla kehittää vielä lapsen kengissä, jos niissäkään olevaa Venäjän noutajakoiratoimintaa. Hän oli kovasti kiinnostunut organisaatiostamme ja koiristamme ja oli ilahduttavaa todeta, että kaikki uskaltavat keskustelemaan Andrein kanssa englanniksi.

Leirillä vallitsi mukava tunnelma ja se oli koulutuksellisesti antoisaa. Ainut asia, jota jää vuodesta toiseen kaipaamaan on jäsenistömme suurempi osanotto.

Mukaan mahtuu aina ja kivaa riittää! Siitä kiitokset ja hännänheilutukset:

- * Jyrylle avustusjoukkoineen
- * kokillemme **TIMOLLE**
- * **Pekalle ja Petrille**

Menossa mukana - Päivi H ja Jaana -

Tapahtuipa kesäleirillä 1996.

Vuosi 1997 kerhoiltoja on ollut vain kaksi, aiheina keväällä Anne Kolsin esitys koirien allergioista ja syyskaudella Taisto Virtasen esitys noutajien taipumuskokeesta. Peruskoulutus on pyörinyt Löytymäellä viikoittain ja NOU/NOME-koulutus huhti- lokakuun aikana viikoittain, nyt koulutuspaikkana myös Siikaniemi. Näyttelykoulutusta on saanut Löytymäellä tarvittaessa ja näyttelytoimikunnan järjestämä koiranäyttely Hollolassa on keskittynyt vain ryhmän 8 koirarotuihin. Yhdistys on järjestänyt 6 koetta. Piirimestaruustokoujoukkuekilpailusta on tullut voitto yhdistykselle. Löytymäellä on järjestetty Mölli-TOKO ja –Agilitykokeet ja Kutajoenniemen Metsästysseuran majalla Kolmiottelu sekä samana päivänä epävirallinen NOME-koee. Lisäksi alle 1-vuotiaille koirille on tarjottu peruskoulutuskurssi ja Lammin Evolla on kokoonnuttu kesäleirin viettoon. Joulukuussa yhdistys on järjestänyt silmien, lonkkien ja kynärpäiden joukkotarkastuksen sekä tatuoinnin Lahden Eläinlääkäriasemalla. Jäsenmäärä on vuoden lopussa ollut 229 jäsentä.

Vuoden 1998 päättyessä yhdistyksessä on ollut 230 jäsentä. Kerhoiltoja on ollut neljä ja niiden aiheina muun muassa luonnetesti (Pekka Orava) ja PK-harrastus (Anne Kolsi). NOU/NOME-koulutusta on järjestetty viikoittain huhtikuusta lokakuuhun Keski-Hollolan Metsästysseuran majalla. Näyttelytoimikunta on järjestänyt näyttelykoulutusta tarvittaessa ja yhteisen koiranäyttelyn Salpausselän Vinttikoirakerhon kanssa. Kokeita on järjestetty viisi kappaletta ja muuta toimintaa on ollut esimerkiksi kesäleiri Lammin Evolla, Kolmiottelu Kutajoenniemen metsästysseuran majalla sekä silmien, lonkkien ja kynärpäiden joukkotarkastus Lahden Eläinlääkäriasemalla. Jäsentenvälisen NOME-mestaruuden on voittanut noviisiluokassa skn Bothwell Latino ja Anne Kolsi ja mestaruusluokassa lbn Marcin Ambrosia ja Kari Isotalo. Yhdistyksen 20-vuotisjuhlaa on juhlittu Hennalan Päälystökerholla.

PS - JÄLKIPUHE

Pääosan esittäjä: Ibu Vexi
Sivuosissa: isäntänä Jarmo, muut koiraihmiset ja koirat

Hei vaan kaikki Infon lukijat. Lehden toimittaja pyysi mua kertomaan mun ja isännän ekasta yhteisestä jälkikokeerisustasta. Jarmo kertoi lähtevänsä äitienpäiväksi kokeisiin ja mä luulin, että viimekesäiset yksinäiset viikonloput toistuvat. Ilouutinen oli kuitenkin, että mäkin pääsisin mukaan osoittamaan tähän asti piilossa pysyneet kykyt. Viimeistelyharkkojen jälkeen isäntäni kylläkin kehtasi epäillä niiden sinne jääväni. Mä näet kokeilin sillä harjoituspätkällä paria tempua, jotka olin oppinut kokeneemmilta kaveriltani. (Nälä olti oikeassa: linnunlaulun kuuntelu todellakin saa ohjaajan naaman yhtä punertavaksi kuin sun turkkiisi.)

Lauantaina isäntä jätti mut hoitoon ja lähti verittämään aiemmin suunnittelemaan jälkiä niitä kokeita varten; mutisi vain jostain pakanan korvaavista haasteottelu - jäljistä, jotka oli heikkona hetkenään lupautunut tekemään. Koska tunnen jo isäntäni, tiesin ettei häntä kannattaisi odotella takaisin ennen kuin vasta iltamyöhäisellä ja oikeassa olin. Oli kuulemma lopuksi eksytetty aina toisen pitäjän alueelle asti, mutta ei tunnustanut tehneensä hukkaa.

Sunnuntai-aamuna jouduimme molemmat heräämään kesken makeimpien unien ja suuntaamaan Hollolan kirkolle päin.

Sapuskaakin sain vain sen verran, että kupin pohja hädin tuskin peittyi. Jarmo tosin oli niin hermona, ettei pystynyt syömään mitään. Perillä koeapaikalla isäntä jätti mut autoon ja mini itse sille ilmoittautumaan. Oli kuulemma samantien joutunut myös ylituomarin puhutteluunkin. (=sääntöjen kertaus) pian kaikki ihmiset ryntäsivät ulos numerolappuineen ja alkoivat pukea meille pääosan esittäjille valjaita päälle. Meille oli jälkien arvonnassa osunut AVO 4, joka kuitenkin jollain logiikalla oli ryhmän toinen jäkä. Vuorossa oli paukkuarkuuden testaus ja me avoimet koirat olimme vuorossa vasta viimeisenä. Simon isäntä ei edes harjoituslaukaustenkaan jälkeen tainnut osua mihinkään; ainakaan ketään meistä ei lähetetty noutamaan tiputettua riistaa, vaan irrotettiin puista ja vietiin takaisin autoihin.

Pienen hengähdystauon jälkeen suuntasimme nokan kohti Siikaniemeä ja oman jälkemme alkumerkkiä. Onneksi saimme hyvät ajo-ohjeet ja löysimme perille; alkoi tuskastuttava odottaminen. Pieni sadekuurokin ehti sulostuttamaan päiväämme. Viimein opas tuli paikalle tuoden tuomarin edelliseltä erikoiskokeelta ja kävi viemässä pupun "kaatopaikalle". Esittäydittyään hän opasti meidät jäljen alkupaikalle, mutta jättäytyi sitten peräpäälvalvojaksi,

niinpä katsoin parhaaksi lähteä itsenäisesti tulustumaan paikalliseen luotoon. Isäntäkin hyväksyi valintani, sillä se osui yksiin suuntakreppauksen kanssa, mutta pian ensimmäisellä hakkuuaukealla narun päästä kuului hiljasta murinaa. Koska opas ei selvästikään aikunut kertoa laajemmin ympäröivistä kiinnostavista kohteista, päätin lähteä tutustumaan niihin omatoimisesti. Ilmeisesti ohjastaja ja tuomari kuitenkin arvostivat enemmän pysymistä viitoitellulla ja väritetyllä reitillä vai pelkäsivätköhän he eksymistä. Kilttinä poikana meninkin taas jonkin matkaa jälkitarkasti, kunnes ennen 1. kulmaa/ mausta tosin meidän jo nähneen yhden sellaisen verisen potkitun alueen ja kiersin vaihtoehtoista reittiä sen ympäri. (Tuomarin mielestä -2 p, isännän naama kalpeaksi suden pelosta) HUKKA (Säästääkseni isäntä-paran pamp-pailevaa sydäntä palasin kuitenkin reitille ja menin tarkalleen sitä pitkin eteenpäin, muistin käydä kuimallakin. Kaikki sujui hyvin, kunnes naru tarttui takakoiven ympärille tehtyäni tarkistuskiekan. Tuomarin luvalla pysähdyimme poistamaan sen ja aloitimme loppukirin kohti kaadolla odottavaa pupua, jonka löydetyäni kuuliaisesti kiikutin suoraan isännän käsiin. Jarmo siitä riemastuneena hymyili kuin Hangon keksi; löytyipä taas helppo keino miellyttää toista.

Autolle palattuamme isäntä lupasi viedä mut näyttelyynkin kunhan saan turkkin kuntoon, mutta seuraavaksi mulla oli kuulemma tiedossa autossa odottelua, sillä Santra ja Ellu odottivat isäntää oppaaksi omille jäljilleen. Niiden aikana mä keksinkin mielestäni hyvän ratkaisun turkin kiiltäväksi saamiseen. Avasin löytämäni öljypullon Corollan lattialle, mutta ehdin rasvata vasta vasemman kylkeni kuin isäntä kiukuisena keskeytti toimeni ja keksi samalla mulle monta uutta kutsu-manimeä. Nesteen tuotekehittelyosastolle terveisiä: olette onnistuneet kehittämään erittäin sitkeän kalvon muodostavan öljyn.

Tulosten kuuleminen kuitenkin palautti iloisen ilmeen isännän naamalle: lapsen eka koe ja AVO 1/46 pist.

Onnittelet voittoaalle haasteottelujoukkueelle ja erityisesti uudelle jälkivaliolle Simolle.

P-H Nuuskujen 20-vuotisjuhlat 10.10.1998 Hennalassa.

Vuonna 1999 yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 259 henkilöä. Peruskoulutusta on järjestetty kevät- ja syyskautena kerran viikossa Löytynmäen kentällä ja NOME-koulutusta huhti-lokakuun aikana tiistaisin Keski-Hollolan Metsästysseuran majan ympäristössä sekä Siikaniemessä. Koiria on osallistunut 8-20 / kerta. Jäsentenvälinen Kolmiottelu sekä epävirallinen NOME-koe on järjestetty Evolla. MEJÄ-toimikunta on pitänyt jälkiharjoituksia huhti- toukokuussa Rautakankareella. Pentukurssi on järjestetty yhdessä Labradorinoutajakerhon kanssa. Näyttelykoulutusta on ollut pari kertaa. Kerhoiltojen aiheena on ollut esimerkiksi koiran ruokinta, jossa Eukanuban edustaja on ollut paikalla. MEJÄ-kokeita on järjestetty neljä, taipumuskokeita kaksi, sekä yksi NOME -koe. Kesäleiri on vietetty heinäkuussa Evolla.

NOME+TOKO+MEJÄ=KOLMIOTTELU

Teksti: *Lotta Vuorinen*

Yhdistyksemme perinteinen leikkimielinen kolmiottelu käytiin tänä vuonna Lammin Evolla lokakuun yhdeksäntenä päivänä. Samassa yhteydessä ratkottiin myös jäsentenvälinen nome-mestaruus noviisi- ja mestaruusluokissa.

Syksyinen lauantai-aamu valkeni jälleen kerran sateisena, mutta sehän ei noutajajäihmissä ole ennenkään haitannut. Mukaan oli us-kaltautunut kaikenkaikkiaan 18 koiraa, kuusi kolmiotteluun ja loput nomeen.

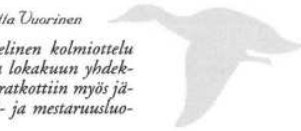
Kolmiottelun tuomareina toimivat Päivi Hoffren (nome), Maikki Jokela (toko) ja Minna Tontti (mejä). Kolmiottelun ideana ei niinkään ole kilpaileminen vaan tutustuminen eri lajeihin, onhan ottelu tarkoitettu nimenomaan nuorille koirille.

Kaikki koirat selvittivät tehtävät, toiset paremmalla ja toiset huonommalla menestyksellä. Pääasia kuitenkin on osallistuminen.

Pisteiden laskun jälkeen lopputuloksiksi saatiin:

1. knu Bond, Maikki Jokela
2. ncu Tico, Leena Jokela
3. lbu Turbo, Riitta Oksanen
4. lbu Lordi, Ulla Helanto
5. lbn Netta, Riitta Oksanen
6. ncn Puksi, Tiina Lintula

Kaunis kiitos kaikille järjestelyissä mukana olleille ja erityisesti osallistujille ja tietenkin tuomareille.

Kolmiottelun päätyttyä juuri sopivasti parhaimman rankkasadekuoron alta jatkoivat nome-luokat vielä mestaruuksien selvitte-lyä.

Yhdistyksestämme vuosien kokemuksen omaava Juha Erola oli jälleen kerran suosittu tuomariksi, tosin vasta asetettuaan muutamia ehtoja sihteerin valinnalle...

Nome-toimikuntamme oli tänä vuonna keksinyt hieman uutta kokeeseen, hakuruudusta nimittäin löytyi neljä eri riistaa. Koetta hallitsivat melko suvereenisti sileäkarvaiset noutajat, vaikka Annen koirat olivat ennakkoon saaneet osakseen hieman roturasismia, tosin muutamit labradorit panivat kyllä tiukasti hanttiin, menihän noviisi-luokan voitokkin labradorille.

Palkinnot menivät tänä vuonna seuraaville koirille:

Noviisi-luokka

1. lbn Jutta, Annika Pesonius
2. sku Tatu, Anne Kolsi
3. skn Merry, Anne Kolsi

Mestaruus-luokka

1. skn Herbie, Anne Kolsi
2. lbu Oskari, Pekka Lankinen
3. lbu Muksu, Paavo Natri

Ensi vuonna jälleen uudet kujeet...

8

PENTUKOULLITUSTA SAATIIN TAISTON TAHTIIN

Teksti: *Outi Natri*

Joku aika sitten kerhoillan vieraana oli taipumuskoetuumari Taisto Virtanen, joka on ollut tuomarina yhdistyksemme järjestämissä kokeissa jo usean vuoden ajan. Nyt vuoden lopulla voimme kerrata Taiston muutamaa ohjetta vielä kerran. Hyvät ohjeet kun eivät vanhene koskaan, ja taas on uusia noutajanomistajia joille asiat ovat ajankohtaisia.

- Luoksetulo ja kuuliaisuus on tärkeimpiä koiralle opetettavia asioita ja ne tulee aloittaa heti kun pentu tulee kotiin, Taisto jyrähti.

- Luottamus koiran ja ohjaajan välillä on asia, joka kehittyy pitkän ajan kuluessa ja se rapistuu jos koiraa alistetaan ottamalla luulot pois laittamalla se väkisin käskyn alle.

- Yhteistyö on kaiken perusta, ja mitä enemmän vietämme aikaamme koiramme kanssa, sitä paremmin opimme sen tuntemaan. Siitä se yhteistyö paranee, painotti Taisto edelleen, ettei koiralle tule antaa mahdollisuutta toimia liian itsenäisesti, sillä silloin ohjaajan merkitys vähenee. Myös koiran oma aloitekyky voidaan nujertaa liialla auttamisella.

- Kun tuntee koiransa hyvin, tasapaino löytyy varmasti, Taisto lisäsi.

On myös muutama asia, jolla voi pilata hyvän yhteistyön ja luottamuksen.

- Jatkuvat turhat luoksetulokutsut ovat varma tapa horjuttaa koiran luottamusta ohjaajaansa, varsinkin jos sitä rankaistaan sen tullessa iloisesti luokse.

- Asiaa ei auta jatkuva tarpeeton ja tehoton kieltäminenäkään, kun lievä fyysinen rankaisu korjaisi virheikäytännymisen kerralla. Taisto kertoo asian korjautuvan, kun vältetään turhia kommentoja.

- Toisaalta koiran tulee saada myös tietää tehneensä oikein, valisti Taisto kuulijoitaan.

- Opetä yksi asia kerrallaan lyhyin jaksoin ja sitä mitä se jo osaa, niin vahvistat koiran it-seluottamusta, hän kehoittaa.

Koiran kanssa siis harjoitellaan aina onnistumista, ei epäonnistumista. Taito on siinä, että koiraa saadaan pysymään käsissä sen innon laantumata ja estää sitä tekemästä väärin.

*- Ennenkaikkea -
opettele tuntemaan koirasi.*

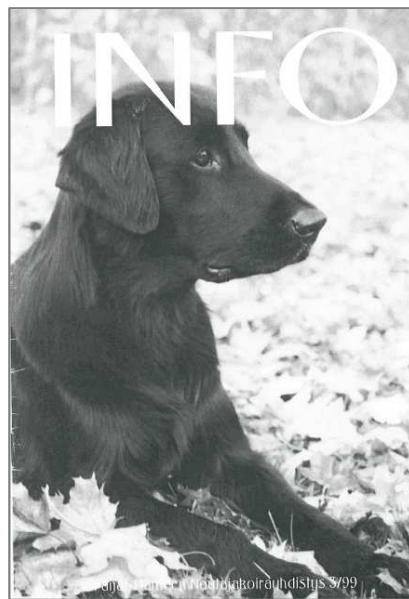
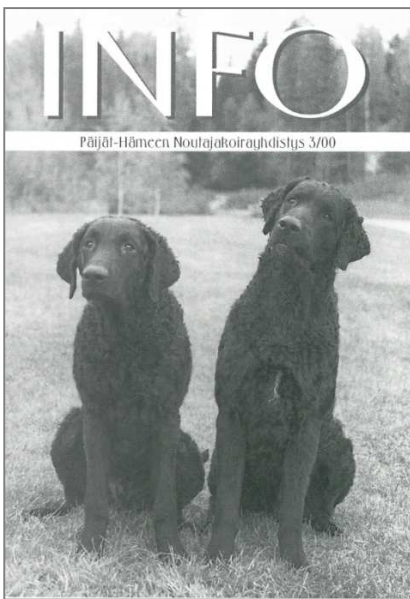
*Hiipoo naurattaa...
Kuva Päivi Hoffren.*

9

Kolmiottelua ja pentukoulutusta vuodelta 1999.

2000-luvulla tapahtunutta

Vuonna 2000 yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 259 henkilöä. Peruskoulutusta on järjestetty kevät- ja syyskautena kerran viikossa Löytymäen kentällä ja NOME-koulutusta huhti- lokakuun aikana tiistaisin Keski-Hollolan Metsästysseuran majan ympäristössä sekä Siikaniemessä. Kolmiottelu on järjestetty Evolla. Näyttelykoulutusta on annettu kenttäkoulutuksen ohella. Yhdistys on järjestänyt kaikkien rotujen pentunäyttelyn yhdessä Mäyräkoirakerhon kanssa sekä erikoisnäyttelyn Mäyräkoirakerhon ja Vinttikoirakerhon kanssa. Kokeita on ollut kolmet MEJÄ-kokeet, kahdet taipumuskokeet sekä yksi NOME-ko.

P-H Nuuskujen INFO-lehtiä vuosien varrelta.

Vuonna 2001 yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 259 henkilöä. Yhdistyksellä oli kaksi kerhoiltaa, joissa aiheena muun muassa noutajakoiran harrastuksen eri muodot. Peruskoulutusta on järjestetty kevät- ja syyskautena kerran viikossa Löytymäen kentällä. Yhdistys on järjestänyt kaikkien rotujen pentunäyttelyn sekä erikoisnäyttelyn yhdessä Mäyräkoirakerhon kanssa. MEJÄ- ja taipumuskokeita on järjestetty kahdet kokeet sekä yhdet NOME -kokeet. Kesäleiri on vietetty Siikaniemessä.

JÄSENTENVÄLINEN NOME

teksti: *Lotta Vuorinen*

Jäsentenvälinen nome noviisi- ja mestaruusluokissa käytiin 6.10. Lammin Evolla. Tuomariksi oli tänä vuonna lupautunut Ruusunen Ari. Ari tunnetaan nome-piireissä "Pilkannaan Mafian" jäsenenä...

Koe oli suunniteltu hieman edellisvuosista poikkeavaksi. Kummassakaan luokassa ei ollut tällä kertaa vesityötä, osittain vesien kylmyyden takia. Kokeen eri osa-alueet suoritettiin yksi osa kerrallaan eikä yhden koiran suoritus kerrallaan, kuten "normaalisti". Muut koirat siis katselivat ja odottivat yhden tehdessä töitä. Myös koiran ikä ja taso otettiin huomioon tehtävien vaikeustason suunniteltaessa sekä arvosteltaessa koiraa.

Noviisiluokkaa aloitettiin haulla. Hakualueelle oli viety kaiken kaikkiaan 11 riistaa ja aikaa hakuun oli 15 minuuttia; tarkoitus oli saada mahdollisimman paljon riistaa talteen vartin aikana. Riistat vaihtelivat tutuista variksista ja lokeista aina fasaaniin ja pyyhyn asti. Seuraavaksi oli vuorossa markkeeraus. Markkeeraus oli metsässä tehty melko pitkä ykkönen, johon liittyi laukaus. Viimeisenä tehtävänä oli maaohjaus. Ohjauksen pituus vaihteli koiran kokemuksen mukaan, aivan nuorimmille juuri taipparit suorittaneille koirille tehtiin ns. target-harjoitus. Target harjoituksessa riistan paikka pysyi koko ajan samana, vain ohjauksen etäisyyttä lyhennettiin pikku hiljaa aina niin lyhyeen asti, että koira onnistui tehtävässä.

Myös mestaruusluokassa koesysteemi oli sama kuin noviisissa. Hakualueella työskentelyaikaa oli vain 10 minuuttia. Jo tässä tehtävässä alkoivat jyvät erottua akanoista ja parhaat koirat hakivat ajan puitteissa yhdeksän lintua. Markkeeraus oli metsässä tehty kakkonen. Myös tämä tehtävä toi eroja koirien välille ja tuomari valitsi neljä koiraa "finaaliin". Nämä neljä onnellista olivat Tore Vuorio ja Namu, Paavo Natri ja Muksu, Päivi Hoffren ja Hippon sekä Tiina Rantanen ja Hymy. Finaalissa tehtävänä oli ohjaus. Viimeinen tehtävä vain vahvisti tuomarin käsitystä voittajasta.

Kilpailun jälkeen tuomari vetäytyi hetkeksi miettimään tuomioitaan. Illan jo hämärtyessä kaikki kokoontuivat Rahtijärven kämpän rappusille kuuntelemaan tuloksia. Voittajiksi selviytyivät noviisiluokassa knn Doris ohjaajanaan Beerit "Mummi" Pesonius, mestaruuden voiton vei odotetusti Ibu Namu ohjaajanaan Tore Vuorio.

Hippon eli Strongline's Knock On Wood.

10

Noviisiluokka

1. knn Doris, Beerit Pesonius
2. Ibn Nasu, Päivi Hoffren
3. Ibu Veeti, Heini Mäkelä

Mestaruusluokka

1. Ibu Namu, Tore Vuorio
2. Ibn Hymy, Tiina Rantanen
3. Ibn Hippon, Päivi Hoffren

Sunnuntaiaamuna Ari veti vielä erinomaisen tehokkaat treenit kaikille halukaille. Kaikki saivat hyviä neuvoja jatkoa ajatellen ja pääsivät lähtemään hyvillä mielin kotiin. Allekirjoittanut tosin kohtasi pieniä vastoinkäymisiä kesken kotimatkan, kun autosta puhkesi rengas eikä vararenkaassa ollutkaan ilmaa...

Tawastway's Password eli Veeti

11

Noviisi ja mestaruus vuonna 2001.

Vuonna 2002 yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 160 henkilöä. Peruskoulutusta on järjestetty kevät- ja syyskautena kerran viikossa Löytynmäen kentällä ja NOME-koulutusta huhti- lokakuun aikana torstaisin Korpikylässä sekä Siikaniemessä. Yhdistys on järjestänyt pentunäyttelyn sekä ryhmänäyttelyn Lahden seudun Mäyräkoirakerhon kanssa. Yhdistys on järjestänyt myös match shown Jokimaalla. Taipumuskokeita on järjestetty kahdet ja yksi NOME-koe. Kerhoiltojen aiheena on ollut esimerkiksi koiran valokuvaus.

Vuonna 2003 yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 164 henkilöä. Kerhoiltoja on ollut kaksi vuoden aikana, aiheena Barf-ruokinta ja naksutinkoulutus. Peruskoulutusta on järjestetty kevät- ja syyskautena kerran viikossa Löytynmäen kentällä. Näyttelykoulutusta on annettu peruskoulutuksen yhteydessä. NOME-koulutusta on järjestetty huhti- lokakuun aikana torstaisin Korpikylässä sekä Siikaniemessä. Koiria on osallistunut 10-30 / kerta. Kolmiottelu ja jäsenten välinen NOME on pidetty Korpikylän metsästysseuran majalla.

Vuonna 2005 yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 141 henkilöä. Peruskoulutusta on järjestetty kevät- ja syyskautena kerran viikossa Löytynmäen kentällä ja talvikautena Renkomäen hallilla joka toinen viikko. Taipparikurssi on järjestetty huhti- toukokuussa ja koiria on ollut 30. NOME-koulutusta on järjestetty yhteistreenien merkeissä kevätkaudella Korpikylässä ja syyskaudella Siikaniemessä. Kolmiottelu ja jäsentenvälinen NOME on järjestetty Padasjoella. Pentunäyttely on pidetty yhdessä Lahden Seudun Mäyräkoirakerhon kanssa. Taipumuskokeita on järjestetty kahdet ja yksi NOME-koe.

Jäsentenvälinen Noviisi & Mestaruus ja Kolmiottelu 9.10.2005. Vasemmalla: Kolmiottelun sijoittuneet 1. Jukka Kivijärvi & Jesper, Kirsi Koljonen & Soni ja Sanna Hiljanen & Leevi. Oikealla: Noviisin sijoittuneet 1. Kirsi Rantala & Muska, Outi Terho & Lettu ja Pauli Ruishalme & Aamu.

Vuoden 2006 peruskoulutusta on järjestetty kevät- ja syyskaudella viikoittain Löytymäen kentällä ja talvikaudella Renkomäen hallilla joka toinen viikko. Taipparikurssi on järjestetty keväällä huhti- toukokuussa ja yhdistyksen mestaruudet on ratkottu nome-kokeen yhteydessä heinäkuussa. Jäsentenvälisen Mestaruuden on voittanut skn Heilurihännän Mayflower ja Jukka Kivijärvi, ja Noviisin Ibn Chilihunters Finbreeze ja Liisa Silakka. Toimintavuoden lopussa yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 166 jäsentä.

Vasemmalla: Kiertopalkintojen voittajat vuodelta 2006. Oikealla: Noviisi ja Mestaruus -koe 3.3.2007. Mestaruuden voitti Jukka Kivijärvi & Wilma ja Noviisin Marjo Erola & Bono. Tuomarina oli Janne Lähteenaro.

Vuoden 2007 päättyessä yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 188. Toimikuntia on ollut vain yksi: NOU/NOME-toimikunta. Peruskoulutus on pyörinyt joka toinen viikko tammi- huhtikuussa Kennelpiirin hallilla ja touko- kesäkuussa sekä elokuusta syyskuuhun viikoittain Löytymäen kentällä. Keväällä on järjestetty myös pentukurssi. Taipparikurssi on järjestetty huhti –toukokuussa. Noviisi ja Mestaruus on ratkottu talvipäivän yhteydessä maaliskuussa Padasjoella ja Kolmiottelu on oteltu kesäkuussa. Virallisia kokeita on ollut kuusi kappaletta: kaksi NOME-koetta, kaksi taipparia, WT-koe ja TOKO-koe. Yhdistys on ollut töissä Ulkomuototuomarit ry:n tukinäyttelyssä Lahdessa ja järjestänyt ryhmänäyttelyn yhdessä Salpausselän Vinttikoirakerhon kanssa. Huhtikuussa on Löytymäellä järjestetty Mölli-TOKO ja Match Show.

Yhdistyksen ensimmäinen WT-koe Padasjoella 6.10.2007.

Vuonna 2008 jäsenille on järjestetty peruskoulutusta Löytynmäen kentällä viikoittain maalis- toukokuussa ja syys- lokakuussa. Taipparikurseja on ollut kaksi. Kolmiottelu on järjestetty toukokuussa ja Noviisi ja Mestaruus on kisattu talvipäivän yhteydessä Korpikylän metsästysmajalla. Kokeita on järjestetty 7. Ryhmänäyttely ja kaikkien rotujen pentunäyttely on järjestetty yhdessä Salpausselän Vinttikoirakerhon ja Lahden Seudun Mäyräkoirakerhon kanssa. Huhtikuussa on Löytynmäellä järjestetty Match Show ja Mölli-TOKO. Yhdistyksen 30-vuotisjuhla on päätetty siirtää seuraavalle vuodelle 2009. Jäseniä on toimintavuoden päättyessä ollut 224 henkilöä.

Vuonna 2009 peruskoulutus on pyörinyt Renkomäen hallilla ja Löytynmäen kentällä maaliskuun lopusta kesäkuun alkuun. Syksyllä on hallilla järjestetty TOKO-kurssi. Pentukurseja on järjestetty yhteensä kolme. Padasjoella on keväällä järjestetty taipparikurssit. Yhdistyksen mestaruudet on ratkottu talvipäivän yhteydessä Padasjoella. Mestaruuden on voittanut Ibn Emma ja Tore Vuorio ja Noviisin Ibn Toivo ja Eija Siikonen. Kolmiottelu on oteltu toukokuussa ja sen on voittanut Perttu Lång ja Hiisi. Kokeita on järjestetty mittava määrä, muun muassa viisi MEJÄ-koetta, kolme taipumuskoetta, WT-koe, TOKO-koe ja kaksipäiväinen NOME-koe, jossa koiria on startannut yhteensä 84. Näyttelytoimintaa ei ole ollut, mutta Match Show ja Mölli-TOKO on järjestetty huhtikuussa Löytynmäen kentällä. Yhdistyksen 30-vuotisjuhlaa on vietetty maaliskuussa. Jäseniä on toimintavuoden päättyessä ollut 222.

2010-luku

Kuluvalla vuosikymmenellä yhdistyksen jäsenilleen tarjoama koulutus on muuttunut kurssimuotoiseksi teemakoulutukseksi ja uutena vaihtoehtona jäsenille on tarjottu yhteisiä hallivuoroja omatoimiseen harjoitteluun. Kokeita on järjestetty runsaasti, ja erityisesti jäsenille on suunnattu Noviisi ja Mestaruus sekä Kolmiottelu. Koiranäyttelyn järjestäminen on jäänyt pois ohjelmasta ja kerhoiltojen määrä on vähentynyt. MEJÄ-toimikunta on aloittanut toimintansa muutaman vuoden tauon jälkeen ja yhdistykselle on vakiintunut kaksi toimikuntaa, NOME ja MEJÄ.

Vuonna 2010 on järjestetty TOKO-kurssit keväällä ja syksyllä sekä arkitottelevaisuus- ja pentukurssit Löytynmäellä. Taipparikurssit on järjestetty Padasjoella ja Lahdessa. Talvipäivän vieton yhteydessä Orimattilassa on kisattu yhdistyksen mestaruuksista, ja mestaruuden on vienyt Ibn Rixu ja Maarit Nikkanen, noviisin on voittanut Ibn Viola ja Kirsi Rantala. Kesäkuussa kisatun Kolmiottelun on voittanut Ibn Saana ja Riikka Laasonen. MEJÄ-kokeita on järjestetty kahdeksan koetta, muita kokeita kolme taipumuskoetta, WT-koe ja kaksi NOME-koetta. Toimintavuoden päättyessä yhdistyksellä on ollut 238 jäsentä.

WT-koe 9.10.2010 Padasjoella.

Vuonna 2011 ei ole järjestetty peruskoulutusta, sen sijaan jäsenille oli varattu hallivuoro Renkomäestä omatoimiseen harjoitteluun kevätkaudella ja joulukuussa kolme vuoroa Korkeavireen hallilta. Padasjoella on järjestetty taipparikursseja. Yhdistyksen mestaruudet on ratkottu jo perinteiseen tapaan talvipäivän yhteydessä, mutta Kolmiottelua ei ole järjestetty osanottajapulan takia. Kokeita on järjestetty paljon, kun MEJÄ-kokeita on ollut 9, taipumuskoetta kaksi, ja niiden lisäksi WT-koe, NOME-B-koe ja TOKO-koe. Löytynmäen kentällä on kisattu match show ja mölli-toko huhtikuussa. Toimintavuoden päättyessä jäseniä on ollut 219.

Vuonna 2012 TOKO on jatkunut omatoimisilla harjoitusvuoroilla Korkeavireen hallilla syys- ja kevätkaudella. Pentukurssi on järjestetty marras- joulukuussa. Mölli-TOKO on kisattu Match Show'n yhteydessä Löytynmäellä huhtikuussa. Taipparikurssi, johon on yhdistetty mölli-taippari, on järjestetty yhdessä Lahden Seudun Kultaiset ry:n kanssa ja yhden päivän NOME-koulutus on järjestetty yhdistyksessä aktiivisesti toimineille. Mestaruudet on ratkottu talvipäivän yhteydessä ja kolmiottelu sekä mölli-taippari on järjestetty kesäkuussa Padasjoella. Koesaralla on pitänyt kiirettä, kun yhdistys on järjestänyt 9 MEJÄ-koetta, kolme taipumuskoetta sekä TOKO-kokeen, NOME-B-kokeen ja WT-kokeen. Yhdistyksen jäsenmäärä on ollut vuoden lopussa 219.

Vasemmalla: Vuoden 2011 Salpausselän kennelpiirin NOME-B piirinmestari FI KVA Grassduck's Gold Point "Sara" sekä Kari Isotalo. Oikealla: Vuoden 2013 piirinmestari Salla Linnala & FI MVA FI KVA Strongline's Easy Kiss "Kerttu".

Vuonna 2013 Korkeavireen hallin vuoro on ollut jäsenten käytössä 11 kertaa, Salpausselän Kennelpiirin hallin vuoro kolme kertaa ja lisäksi on järjestetty AVO/ALO-kurssi huhti-toukokuussa. Toukokuussa on samoin ollut NOME-koulutuspäivä, jonka lisäksi taipparikurssi on järjestetty yhdessä Lahden Seudun Kultaiset ry:n kanssa ja NOME:n ALO-kurssi Maarit Nikkasan kouluttamana touko- kesäkuussa Orimattilassa. Marraskuussa on Löytynmäellä järjestetty pentupäivä ja Kutajoenniemen Metsästysseuran majalla MEJÄ-toimintapäivä. Eläinfysioterapeutti Monica Juvonen on pitänyt luennon koiran rakenteesta ja liikkumisesta. Kokeita on ollut runsaasti, kun taippareita on järjestetty kaksin kappalein, NOME-B-kokeita samoin kaksi, WT- ja TOKO-kokeita yhdet kumpaakin ja MEJÄ-kokeita peräti 12 kertaa. Yhdistyksen mestaruudesta on kisattu Kutajoenniemen Metsästysseuran majalla, jossa noviisin on voittanut Petra Koskimaa nsn Höpöhännän Kevät-Helmen kanssa ja mestaruuden Pia Riiheläinen Ibu Niinivuoren Pakkas Vahinkon kanssa. Kolmiottelun on voittanut Jaana Koiranen ja Ibu Niinivuoren Lumottu Lipas. Toimintavuoden päättyessä yhdistyksellä on ollut jäseniä 254.

Vuonna 2014 on järjestetty taippari- ja perustotelevaisuuskurssit yhdessä Lahden Seudun Kultaiset ry:n kanssa ja NOME ALO-koulutuksessa on kouluttajana ollut Maarit Nikkanen. Pentukurssija on järjestetty kaksi ja lisäksi yhdistyksen jäsenet ovat saaneet käydä yhdistyksen kymmenen kerran hallivuorolla. Annakaisa Ventomäki on käynyt puhumassa koulutusillassa koiran fysiikasta, huollattamisesta ja kuntouttamisesta. Toimintavuoden aikana on järjestetty kahdet taipparit, kolme NOME-B-koetta, WT-koe ja MEJÄ-koe. Yhdistyksen jäsenten kesken on kisattu Noviisi ja Mestaruus –kokeessa, jonka voittajia ovat olleet Noviisissa Misty Bay's Black Eagle Hunting ja Pekka Tuomi ja Mestaruudessa Niinivuoren Rauhankyyhky ja Juha Leinonen. Toimintavuoden lopussa yhdistyksellä on ollut 271 jäsentä.

Terveisiä nometoimikunnasta

Treenimaasto Nometoimikunta on onnistunut saamaan kaikille avoimen treenipellon. Pelto on Orimattilassa Tuuliharjan välittömässä läheisyydessä ja sinne pääsee moottiritien rampilta. Alla kartta. Jotta saamme pitää alueen käytössämme, muistakaa liikkua alueella kuin omallanne, kunnioittaa paikallisten asukkaiden ja mökkiläisten liikkumista sekä huolehtia omat jätteet pois. Lisätietoja maastosta nometoimikunnan jäseniltä

Nuusku-Posti 1/2014.

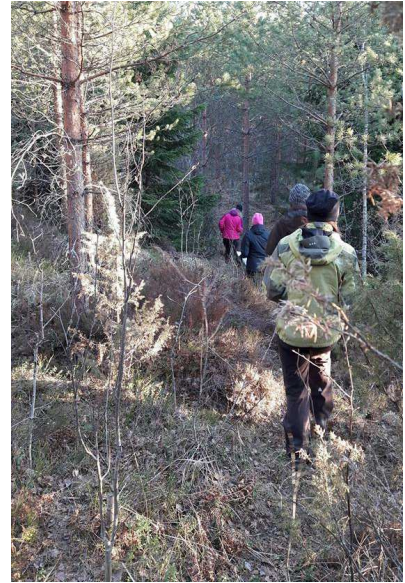
Vasemmallla: Vuoden 2014 MEJÄ:n Suomen mestarit Outi Terho & Lettu sekä ylituomari Markku Hassinen. Oikealla: NOME-B Piirimestaruuskokeessa sijoittuneet: PM-2. Reima Ronkainen & Rixu, tuomari Pekka Uusimäki, PM-1. Pekka Tuomi & Dixie sekä PM-3. Kari Isotalo & Sara.

Vuonna 2015 toimikuntia on jälleen ollut kolme: NOME-, MEJÄ- ja näyttelytoimikunta. Kurssveja ja koulutuksia järjestettiin paljon: Perustottelevaisuuskurssit maaliskuussa sekä marraskuussa, Arkitottelevaisuuskurssi maaliskuussa, Taipumuskoe kurssi huhti-toukokuussa, Pentukurssi toukokuussa, kolme NOME-kurssia touko-kesäkuussa, NOME-koulutuspäivä huhtikuussa ja kesäkuussa sekä MEJÄ-luento ja koulutuspäivä lokamarraskuussa. Lisäksi jäsenillä on ollut käytössä hallivuoro A-Qilityn hallissa 15 kertaa talven aikana. Kokeita järjestettiin kuusi: yhden taipparit, kolme NOME-B-koetta ja kaksi WT-koetta. Toimintavuoden lopussa jäseniä on ollut 263.

MEJÄ-päivä marraskuussa 2015. Outi Terho ja Lettu MEJÄ-näytöksessä.

Vuonna 2016 on koulutettu kahdella perustottelevaisuuskurssilla, taipumuskoe kurssilla ja pentukurssilla. Pekka Tuomi on pitänyt yhdistyksen jäsenille luennon WT-kokeesta, sekä kouluttanut yhden päivän verran. Talkoilijoita on palkittu kiitoskoulutuksilla. MEJÄ-toimikunta on järjestänyt suunnistusharjoitukset sekä kahdet jälkiharjoitukset kokeeseen tähtääville koirakoille. Kokeita on järjestetty runsaasti ja yhdistyksen jäsenet ovat lisäksi kisanneet yhdistyksen Noviisi ja Mestaruus –kokeessa ja Mölli-WT-kokeessa. Yhdistykseltä on ollut joukkue Mäntän Talvinomessa, Pirkan Dameissa ja Joukkue WT:ssä. Lisäksi on järjestetty vesipelastusharjoitus Päijät-Hämeen Vesipelastajien kanssa ja rally-tokon alkeiskurssi Lahden Seudun Kulustaisten kanssa. Toimintavuoden lopussa jäsenmäärä on ollut 257.

Vasemmalla: Mejä-harjoitukset toukokuussa 2016. Oikealla: Suunnistusharjoitukset huhtikuussa 2017.

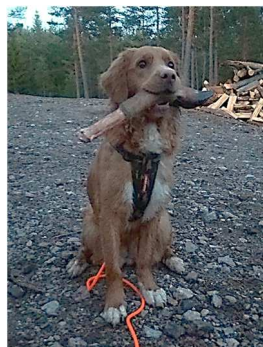

Vasemmalla: Rally-tokon alkeisurssi. Oikealla: Vesipelastusharjoitukset.(2016)

Vuonna 2017 koulutuksia on tarjottu pentukoulutuksen, perustottelevaisuuden, arkitottelevaisuuden ja NOME-tottelevaisuuden merkeissä, sekä taipparikurssilla. Myös MEJÄ-kurssi aloittelijoille on järjestetty toimikunnan toimesta, NOME-koulutusta kahtena päivänä ja kiitoskoulutuksia kokeissa talkoilleille. Treenipellolla on kokoontunut vapaamuotoisiin NOME-treeneihin aina keskiviikkoisin ja lisäksi jäsenillä on ollut käytössään yhdistyksen hallivuoro, jossa myös on toteutettu kahden kerran rally-tokokurssi. Kokeita on järjestetty kolme NOME-B-koetta, kaksi taipparia, kaksi mejä-koetta ja kaksi WT-koetta. Fysioterapeutti Annakaisa Ventomäki on pitänyt luennon aiheesta koiran rakenne ja liike ja fyysinen kuormitus. Jäsenet ovat kisanneet Noviisi ja Mestaruus –kokeessa sekä Kolmiottelussa. Noviisiin on voittanut Grassduck's Red Glimmer ja Outi Terho, Mestaruuden Misty Bay's Hocus-Pocus ja Pamela Ekström sekä Kolmiottelun Myrskylinnun Onnensiru ja Marika Tamminen. Lisäksi yhdistys on järjestänyt match show'n Lemmikkikellari Riemun pihassa. Toimintavuoden lopussa jäsenmäärä on ollut 244.

NOME-B piirinmestaruuskoe 30.7.2017. Voittajakolmikko Reima Ronkainen, Pekka Tuomi ja Outi Terho sekä tuomari Petri Tuominen ja vastaava koetoimitsija Pekka Lahti.

Mejä-kurssi 2017.

P-H Nuuskujen Rally-toko-joukkue voitti PM-pronssia 4.11.2017 järjestetyssä kisassa.

Toimintavuoden 2018 alussa yhdistyksen jäsenmäärä on ollut 244. Kevätkausi on alkanut 4.3.18 perinteisellä jäsentenvälisellä Noviisi & Mestaruus-kokeella ja samassa yhteydessä pidetyllä sääntömääräisellä kevätkokouksella Orimattilassa. Toimintavuoden aikana on järjestetty mölli-mejäkoe sekä kaksi MEJÄ-koetta, joista 10.6. järjestetty koe on ollut samalla yhdistyksen mejä-mestaruuskoe. NOME-toimikunta on järjestänyt kaksi WT-koetta, joista 15.9. järjestetty koe on ollut samalla yhdistyksen WT-mestaruuskoe, kaksi NOME-B-koetta ja kaksi taipumuskoetta. Yhdistyksen WT-mestariksi on suoriutunut labradorinnoutaja Niinivuoren Rento Olento ohjaajana Jaana Koiranen. NOME-kokeissa talkoilijoille on kiitoskoulutuksen lisäksi annettu yhdistyksen juhluvuoden dummy. Huhtikuussa on järjestetty Match show Lemmikkikellari Riemun pihassa. Koulutuksina ja kursseina yhdistys on järjestänyt pentu- ja perustottelevaisuuskurssit sekä keväällä että syksyllä, taipparikurssin, arkitottelevaisuuskurssin, NOME-vesityökurssin (kouluttajana Kirsi Rantala) sekä NOME-tottelevaisuuskurssin (kouluttajana Marianne Forsell). Yhdistyksen lajitutustumispäivässä su 7.10.2018 Villähteen Koiramäellä yhdistyksen jäsenet ovat päässeet koiriensa kanssa tutustumaan TOKOon, RALLY-TOKOon, koiranäyttelyharrastamiseen, MEJÄän ja NOMEen. Jäsenille on esitelty monipuolisia harrastusmahdollisuuksia oman noutajan kanssa ja paikalla onkin ollut paljon innostuneita koirakoita. Yhdistyksellä on ollut joukkue edustamassa Mäntän Talvinomessa ja Pirkan Dameissa. Lauantaina 20.10.2018 vietetään yhdistyksen 40-vuotisjuhlaa Upseerikerholla Lahden Hennalassa noin 50 osallistujan voimin. Loppuvuodelle on suunnitelmassa vielä NOME-koulutus sekä 6.12.2018 järjestettävä WT Mock trial -koe.

9.6.2018 Asikkalassa (ylhäällä) ja 18.8.2018 Heinolassa (alhaalla) järjestetyt taipumuskokeet läpäisseet koirakot.

Noviisi ja mestaruus 4.3.2018. Vasemmalla Mestaruus-luokan palkitut: Saila Avaz & Rilla, Pia Nieminen & Robi (voittaja) sekä Jaana Koiranen & Luna. Oikealla Noviisi-luokan palkitut: Minna Helenius & Messi, Irina Natri & Kaapo (voittaja) sekä Saila Avaz & Sofj. Tuomareina toimivat Riitta Väisänen ja Jarmo Luostarinen.

Vasemmalla: Möllimejän tuomarit Kimmo ja Pia Salo sekä joukko iloisia mejäilijöitä (Asikkala 19.6.2018). Oikealla: Uunituore JVA Brufinn Dark Side "Osku" ja ohjaaja Mia Vihtalahti (Hollolassa 29.4.2018).

Vasemmalla: P-H Nuuskujen MEJÄ-kokeissa yhdistyksen 40-vuotisjuhlien kunniaksi palkinnoiksi jaettu linnunpönttöjä. Oikealla: P-H Nuuskujen MEJÄ-mestarit 2018. VOI-luokka Outi Terho & Mira ja AVO-luokka Marika Tamminen & Muusa. Tuomarit: Satu Koski ja Hannu Palonen.

NOME-B Piirinmestaruuskoe 15.7.2018 Asikkala. 1. Mika Torila & Siipiveikon Neroilee Ulapalla, 2. Pekka Tuomi & Misty Bay's Black Eagle Hunting ja 3. Elina Kemppe & Grassduck's Royal Frederik. Tuomari Timo Väisänen.

Lea Ojala & Peppermint Jewell Victoria "Taika" voittivat 9.9.2018 Salpausselän Kennelpiirin piirinmestaruuden. SM-kisoissa Lea ja Taika sijoittuivat hienosti neljänneksi. Kuvassa myös PM-kokeen tuomari Antti Koski.

Päijät-Hämeen Noutajakoirayhdistys ry
järjestää jäsenilleen
koko perheen ilmaisen tapahtuman

LAJITUTUSTUMIS -PÄIVÄ

su 7.10.2018 klo 10-14
LKK:n Koiramässä, Kalliometsäntie 100, Lahti Pensuo

Tule koirasi kanssa
tutustumaan ja kokeilemaan
eri harrastuslajeja!

Paikan päällä

TARVIKEMYNTI
Osta harrastustarvikkeet ja
palkanamit heti mukaasi.
Hyviä tarjouksia!

Jaossa tuotenäytteitä

KANTTIINI
Huom! Kanttiini-,
riista-, tarvikemyynti
maksut käteisellä.

NOME rastilla
riistaantutustumista ja
riistamyntiä
(riistaa rajoitetusti)

MEJÄ rasitilla
jäljitetään verijälki ja
sorkkia myynnissä
(sorkkia rajoitetusti)

TOKO ja **RALLY-TOKO** rasteilla
opastetaan lajien liikkeitä.
TOKO lajinäytös klo 12.00
RALLY-TOKO lajinäytös klo 12.30

NÄYTTELY rastilla
opastetaan koiran esittämistä
näyttelyissä.
Jokainen koira saa ruusukkeen!

Kutsu 40-vuotisjuhlaan

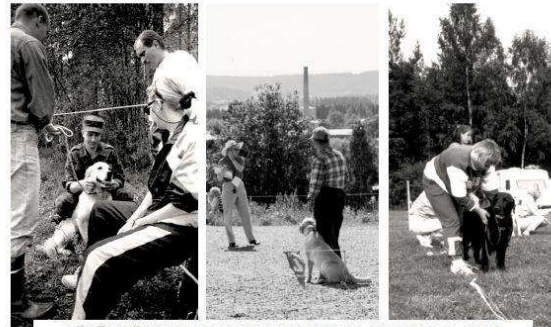
Lahden Upseerikerho (Upseerinkatu 3, Lahti)
20.10.2018 klo 18.00

Illan ohjelma

- ⌘ Tervetuliaismalja ja onnitelut
- ⌘ Juhlaillallinen
- ⌘ Juhlapuhe Juha Pihanen
- ⌘ Ansiomerkkien jako
- ⌘ Historiikin julkistus
- ⌘ Vapaa sana
- ⌘ Ilta jatkuu seurustelun ja tanssin merkeissä
Seppel-orkesterin tahdittamana

- *Kutsu on avo* -

V.P. ja maksu 7.10.2018 mennessä
mia.vihtalahti@gmail.com, p. 0400 650 097 (klo 16-)
Illalliskortti 30 euroa maksetaan tilille Päijät-Hämeen
NoutajakoiraYhdistys FI 2556 1007 4007 9984, viitteellä 10113.

PÄIJÄT-HÄMEEN NOUTAJAKOIRAYHDISTYS RY 1978-2018

JUHLAINFO

Ilmoittautumisen yhteydessä pyydämme ilmoittamaan mahdolliset erikoisruokavaliot sekä onnitelupuheet.
Illalliskorttiin kuuluu alkumalja ja 2 kaatoa ruuan kanssa.
Tämän lisäksi Upseerikerhon baari palvelee janoisia maksua vastaan.
Pukukoodi: juhlava.

P-H Nuuskut nyt

Puheenjohtaja Anne Kolsin mietteitä

Vuonna 1978 Urho Kekkonen valittiin neljännen kerran Suomen presidentiksi, Sex Pistols hajosi, Grease oli katsotuin elokuva ja maailman ensimmäinen koeputkilapsi syntyi... Lahdessa Tapio Räisänen voitti MM-kultaa suurmäessä... ja Päijät-Hämeen noutajakoiraYhdistys perustettiin.

Vuonna 1985 Kolsin perheeseen Lahteen tuli ensimmäinen noutaja, kultainen noutaja Wendy of Woodhill. Koiran kasvattajat olivat suositelleet koiran nuorta omistajaa liittymään joitakin vuosia aiemmin perustettuun yhdistykseen. Niinpä omistaja, tuolloin 16-vuotias Anne liittyi ja alkoi harrastaa koiran kanssa. P-H Nuuskut (niinkuin yhdistystä tuolloin kutsuttiin) järjesti mm. tottelevaisuuskoulutusta Löytynmäen koirankoulutus kentällä.... sinne siis.

Anne oli vasta 16-vuotias, joten tarvittiin isän apua kentälle menemiseen. Kentällä Anne ja Wendy tutustuivat muihin noutajan omistajiin, joista moni on jäänyt elinikäisiksi ystäviksi! Wendy osoittautui aika vilperiksi ja järjesti nuoren Annen moneen noloonkin tilanteeseen. Kerran mm. Wendy päättikin lähteä juoksemaan Annen isän auton perään eikä jäädä kentälle. Isä palautti koira, jonka oli peruutuspeilistä huomannut seuraavan autoa. Aina siis kuitenkin selvittiin.

Vuodet kuluivat ja Anne lähti opiskelemaan Helsinkiin. Wendy oli ajoittain matkassa mukana, ajoittain Anne vanhempien kanssa Lahdessa. Jossain vaiheessa opintojen loppupuolella Anne päätti ottaa toisen koiran. Wendy oli jo 9-vuotias ja aikoja sitten rauhoittunut. Anne halusi alkaa harrastaa palveluskoira-lajeja. Noutajat kuitenkin miellyttivät edelleen ja ne hän ovat todella monipuolisia... hieman asiaa tutkittuaan Anne päätyi sileäkarvaiseen noutajaan eli flattiin. Luvattuaan kasvattajalle käyttää koiran ainakin taipumuskokeessa Anne sai Herbie-flatin kotiinsa. Taipumuskokeessa polliisimies Tampereelta (Jouni Vimpeli) kehui Annen koiran... ja siitä sitten lähti Annen ja Herbieen nome-harrastus. Anne oli muuttanut takaisin Lahteen ja osallistui taas P-H Nuuskujen toimintaan. Vastavalmistuneena eläinlääkärinä hän piti luentoja kerhoilloissa, osallistui omien koiriensä kanssa yhdistyksen tapahtumiin, 3-otteluun, Noviisiin ja Mestaruuteen. Herbie oli kerran jopa yhdistyksen Vuoden Nome-koira. Tuolloin tittelin saattoi vielä voittaa avoimen luokan tuloksilla. Aikojen kuluessa Herbie lopulta ylsi voittajaluokkaan ja sai sieltä 2x ykköstuloksen. Samoin kävi palveluskoiraharrastuksen kanssa.

Elämä heitti Annen jossain vaiheessa Hartolaan ja koiraharrastus laantui. Toki koiria oli kotona kokoajan yksi tai useampi.

Vuonna 2016 uuteen Orimattilan taloon muutti vajaa 3kk vanha flattipoika Usko. Yhdistyksen sivuilta selvisi, että Orimattilassa sijaitsee yhdistyksen treenipelto. Se sai Annen taas liittymään jäseneksi. Muutamia talkoiluja ja Annea vietiin... vanha yhdistysaktiivin veri lämpeni ja Anne löysi itsensä talkoilemasta taippareista ja match showsta, ja vuonna 2018 yhdistyksen puheenjohtajan paikalta.

Vuosien varrella olen siis ollut mukana monenlaisessa P-H Nuuskujen järjestämässä toiminnassa. Tyytyväisenä siitä, että meillä on paikallisyhdistys, joka järjestää monipuolista toimintaa alueen noutajille omistajineen. Kiitollisena kaikille niille, jotka omalla työllään vuosikymmenten aikana ovat mahdollistaneet noutajakoiraharrastuksen Päijät-Hämeessä. Noutajasta on moneksi, kuten Suomen noutajakoiraYhdistyksen teemavuosikin meitä muistuttaa.

Toivon tulevaisuuteen paljon innokkaita harrastajia, talkootyön arvostuksen nousua uuteen kukoistukseen sekä hyvää yhteishenkeä noutajaharrastajien kesken. Meillä on yhdistävä tekijä, noutava koira, jolla harrastamista lajista riippumatta yhdistyksemme on syntynyt edistämään.

Hyvää 40-vuotis syntymäpäivää Päijät-Hämeen noutajakoiraYhdistykselle ja onnea tuleville vuosikymmenille!

MEJÄ-toimikunta

MEJÄn eli metsästyskoirien jäljestämiskokeen tarkoitus on selvittää koiran kyky seurata kolarissa loukkaantuneen tai metsästyksessä haavoittuneen riistaeläimen jälkiä, jotta eläimen kärsimykset voitaisiin lopettaa mahdollisimman nopeasti. Ilman jäljestävää koiraan tehtävä on useimmiten mahdoton. Ääneti, itsenäisesti, määrätietoisesti, tarkasti, varmasti, reippaasti, kilometri tai kymmenen, aamulla tai illalla, silloin kun pyydetään, sinne missä tarvitaan – se on MEJÄä käytännössä. Arvokasta työtä hyvän harrastuksen parissa – ajatellaanpa sitä sitten inhimillisesti tai eläimellisesti. (Suomen Metsästysjäljestäjät)

Historiikkia koostaessa on käynyt ilmi, että MEJÄ on tärkeä osa P-H Nuuskujen historiaa. MEJÄ-koulutusta ja –kokeita on järjestetty yhdistyksen alkuvuosista lähtien. Parhaimmillaan, vuonna 1989, yhdistyksen MEJÄ-kokeessa on startannut 74 koiraan. Menestystäkin on niitetty vuosien saatossa PM- ja SM-kokeissa sekä SNJ:n mestaruuskokeissa. Viime vuosina MEJÄ on ollut starttimäärissä NOME-B:n jälkeen noutajien toiseksi suosituin metsästyskoiralaji. Tämä osoittaa sen, että noutajaimiset ymmärtävät MEJÄn olevan hieno, rodunomainen laji ja tärkeä taito metsästyskoiralle.

MEJÄ ei ole laiskan ihmisen laji. Siksi MEJÄ-toimikuntaan onkin valikoitunut joukko reippaita ja aktiivisia P-H Nuuskulaisia. Kokeita ei pystytä järjestämään yhtä paljon kuin aiempina vuosina mm. maastorajoitusten vuoksi. Mutta ne mitä järjestetään, tehdään kunnolla. MEJÄ-kokeen järjestämiseen tarvitaan isoja metsäalueita, eikä koemaastoiksi soveltuvien alueiden löytäminen ole aina helppoa. Kiitos Kutajoenniemen sekä Länsi-Hollolan Metsästysseuroille, että olette antaneet maastoja yhdistyksen käyttöön. Toivottavasti hyvä yhteistyö jatkuu myös tulevaisuudessa. Kokeiden lisäksi P-H Nuuskujen MEJÄ-toimikunta on viime vuosina järjestänyt MEJÄ-kursseja, treenejä, suunnistusharjoituksia sekä Mölli-kokeen. Tapahtumiin on ollut aina todella paljon tulijoita. Parhaimmillaan kurssille on tultu toiselta puolelta Suomea asti.

Vuonna 2018 MEJÄ-toimikunta päätti järjestää usean vuoden tauon jälkeen yhdistyksen mestaruuskokeen. Tätä historiikkia lukiessasi olet varmaankin huomannut Kyösti Parikan olleen ahkera ja aktiivinen P-H Nuuskulainen, joka on ollut mukana yhdistyksen MEJÄ-toiminnassa aina ensimmäisestä kokeesta lähtien. Halusimme nimetä mestaruuskokeen AVO- ja VOI-luokan parhaille koirille jaettavat kiertopalkinnot Kyöstin mukaan Kyöstin Pysteiksi.

Kun rakastat kaunista metsää, sen tuoksuja, luonnon rauhaa ja koirasi, peruskoordinaatit ovat jo kunnossa. Ei ole ollenkaan haitaksi, jos rakastat myös rämpimistä, paarmoja, hirvikärpäsiä, hyttysiä, paahdetta, upottavia soita, kalliokiipeilyä, sadetta, räntää, janoa, nälkää, uupumusta ja sitä mieletöntä tunnetta, kun koirasi johdattaa sinut kaadolle. Verijäljestäminen on varmaankin yksi työläimmistä lajeista, jota voit koirasi kanssa harrastaa. Kokeile, onko sinusta siihen. Koirasi kyllä pärjää - sillä se on verissä!

Toimikunta toivottaa uudet ja vanhat harrastajat mukaan yhdistyksen MEJÄ-toimintaan. MEJÄN KAA ON MUKAVAA!

Anna Koski & MEJÄ-toimikunta

Jäljestämiskoe -79

Oli lokakuun 7 päivä 1979, kun Päijät-Hämeen Nuuskut järjestivät ensimmäiset MEJÄ-kokeet Hollolan Korpikylässä Keski-Hollolan Metsästysseuran majaa ympäröivässä maastossa. Oli harjoiteltu jäljestämistä ja käyty kurseja, jännitys oli lähes käsinkoskeltavaa. Kokeen ylitöimitsijänä oli Veikko Pihanen jolla toimitsijoista oli eniten kokemusta MEJÄ-kokeista. Muiden ollessa lähes poikkeuksetta ensikertalaisia kokeen järjestämisessä. Opastustehtävä pelotti, miten muistamme tehdyt jäljet oudossa maastossa kun jäljet piti piilomerkata ja avomerkkejä ei saanut liijennältä näkyä. Tehdyt jälkinuotit olivat tarpeen. Veikko kyllä neuvoi että jättäkää kuitenkin senverran avomerkkejä ettette eksy opastustehtävässä.

Kokeeseen osallistui 14 koiraa, näistä P-H Nuuskulaisten koiria oli 8 kpl. Voittajaluokassa Pihasen Rina ja avoimessaluokassa Särkkisen Doni, Kiurun Kassu, Mallatin Rose, Kankaanrannan Cero, Parikan Petro, Urbanowiczin Cindi ja Kuusivirran Atte. Kokeen ylituomarina eli Jan Holmström ja toisena tuomarina Heikki Huotari. Kokeen ylitöimitsijän Veikko Pihasen toivottaessa kokeeseen osallistuvat koirat ohjaajineen ja tuomarit tervetulleeksi kokeeseen ja toivoen että kokeesta tulisi hyväntasoinen ja rehti kennehenkinen koe. Tämän jälkeen oli kokeen ylituomarin puheenvuoro, joka käsitteli sääntöjä ja muita MEJÄ-kokeita koskevia asioita. Ylituomari totesi sään olevan hyvän pilvipoutaisen ja jälkitulosten kannalta otollisen. Tämän jälkeen kokeiltiin koirien paukkupelko haulikolla ampuen, jonka kaikki koirat läpäsivät. Paukkuarka koirahan ei pääse jäljelle. Voittajaluokkaan osallistui 4 koiraa ja avoimenuokkaan 10 koiraa.

Arvonassa sai Pihasen Rina Voi-luokan numeron 1 tämän jäljen olen minä tehnyt ja toimin sillä oppaana. Rinalla oli aikaisemmista kokeista voittajaluokassa yksi ykkönen. Voittajaluokan koirat arvosteli Huotari ja tämän jälkeen avoimenuokan koirat 1 - 3. Loput avo koirat 4 - 10 arvosteli Holmström. Rinan narunperässä kulki Anneli Pihasen ottivat asian rauhallisesti olihan heillä ennestäänkin kilpailukokemusta. Toisin oli oppaana olevan eli minun laitan jolle oppaana olo oli sivan uusi kokemus ja heti voi-luokassa. Kävinkin koeamuna monen monta kertaa jäljet mielessäni läpi ja "nuottipaperista" katsoen. Vietyäni karin kaadolle odottelivatkin tuomari ja Anneli Rinan kanssa pääsyä jäljelle. Näytin jälkikaavion tuomarille joka teki siitä omat merkintänsä papereihinsa. Näin menimme tieltä jäljen lähtöön, tuomari katsoi 5 metriä ennen lähtöä puussa olevasta paperista että jälki oli riittävän vanha eli yli 18 tuntia. Senjälkeen hän kertoi että edellisessä päivänä oli hirveä heavoitettu ja nyt olisi tarkoitus koiran avustuksella löytää ja lopettaa se. Hän näytti mihin suuntaan se oli

lähtenyt. Tämä tuntui niin todelliselta ellen olisi itse tehnyt kyseistä jälkeä olisi hyvin voinut uskoa että tarina oli totta. Tuomari näytti Annelille lähtöaikun joka taas vei Rinan sille ja näytti koiralle mihin suuntaan jälki lähti osoittaen 10 metrin päässä olevaa merkkauzauhaa. Rina lähti heti jäljelle määrätietoisesti Annelin seurattessa 6 metrin narun päässä. Tuomari kulki Annelin jäljessä ja minä viimeisenä tarkoituksena pitää tuomari ajantasalla missä jälki kulkee. Näin etenimme Rinan kulkiessa lähes jäljen päällä. Verijälki kulki vanhaa rajaaitaa seuraten siitä noin 10 - 20 metrin päässä aina puoleenväliin ensimmäistä osuutta. Jäljestämiskaavahti oli sopivaa reipasta kävelyvauhtia, juostahan jäljellä ei saakaan. Veretön katkos joka oli ensimmäisellä osuudella ylitettiin vauhdilla ilman kiertelyä. Ensimmäinen kulma oli 100 metrin päässä katkosta Rina selvisi pienellä tarkastuslenkillä. Toinen osuus jäljestä oli lyhin, mutta silä oli pari koiran tarkkuutta vaativaa kohtaa ja niissä piili jos koiran tarkkuus herpantui helposti hukkan paikka. 70 metrin päässä ensimmäistä kulmalta oli makuu, jonka Rina huomioi nuuskaisten jätteen varmaasti ja jälkitarkasti. Toinen kulma jäljestettiin ninkuin se oli tehtykin eli suorakulmaisesti ilman tarkastuksia, kulma sijaitsi nuossa kuusikossa. Kun kolmatta osuutta oli edetty 30 metriä alkoi polku joka jälkiura seuraasi. 50 metrin päässä polku haaraantui kahdeksi poluksi jäljen mennessä suoraan. Tässä Rina teki pienen piston oikaa polkua pitkin noin 10 metriä mutta huomasii ettei jälki kuljekkään enään polulla ja palasi ripeästi jäljelle. Seuraavan makuun Rina huomioi kuten edellisinkin nuuskaisten. Viimeinen kulma jälleen tarkasti. Oppaana ihalin Rinan työskentelyä ja ihmettelin voiko koira todella seurata verijälkeä näin varmasti ja jälkitarkasti. Viimeisen osuuden makuuakin huomioitiin kuten edellisinkin. Makuukelta kaadolle oli matkaa vajaat 200 metriä. 50 metriä ennen kaatoa oli polun ylitys, tässä Rina harhaantui jäljeltä tehden pienen pyrähdyskehen jäljen sivuun palaten kuitenkin omaloitteisesti jäljelle. Tämän jälkeen tultiinkin jo kaadolle jonka Rina omisti ottaen karin suuhunsa ja tuoden Annelille. Jäljestämisausuritus oli mielestäni täydellinen ja jännittynään jäin odottamaan tuomariarvostelua kokeen päätteeksi. Totesinkin kokeen jälkeen Annelille ja Vekolle etteihän jäljellä olisi opasta tarvittakaan. Kokeen toiselle voittajaluokan jäljelle meninkin jo paljon rauhallisemmin mielin kun ensimmäisen jäljen opastus oli sujunut ilman tuomarin moitteita. Toisella jäljellä totesin että opastakin tarvitaan tuomarin apuna jäljellä kun koira poikkeaa jäljeltä useita kertoja ja tuomarin olikin yhden kerran palautettava koira jäljelle tuli niinsanottu hukka. Näin edettiin koko voittajaluokan 4 koiraa. Huotarilla oli kuitenkin vielä arvosteltavana 3 avoimen luokan koiraa. Avoimenuokan ensimmäisenä koirana oli Petro minun koirani.

Petro minun koirani. Nuori koira ei vielä jakannut keskittyä jälkeen edettiin leikkien ja 2 hukkaa tehden ja kolmasikin oli monta kertaa lähellä. Oppaana täällä jäljellä oli Eero Kankaanranta.

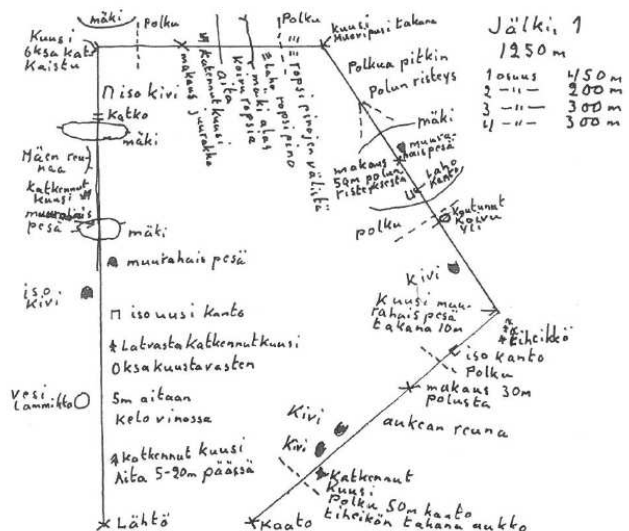
Kaikkien 14 koiran käytyä jäljen kokoontuimme majalle kuulemaan tuomariarvostelut koiristamme. Kokeen parhaaksi koiraksi tuli Pihasen Celasrina eli Rina voittajaluokan 45 pistettä 46:sta mahdollisesta. Yksi piste pudotettiin jäljestämisaarmuudesta. P-H Nuuskujen koirista palkittiin neljä eli puolet. Oma koirani sai nollan pisteitä 15.

Tästä alkoi minunkin kiinnostukseni jäljestämiseen ja moni muukin sai kipinä opettaa koiralleen verijäljen seursaminen. 15vuoden jälkeen mitä Päijät-Hämeen Noutajakoirayhdistyksellä koirat ovat harrastaneet jäljestystä, niin tule sinäkin tämän harrastuksen piiriin ja koe koirasi kanssa riemullisia hetkiä luonnossa koiran ja omaa kuntoa kohentaa.

Näin olivat P-H Nuuskujen jäljestäjät vieneet läpi ensimmäiset MEJÄ-kokeensa tuomareilta kiitosta saaden.

Lopuksi vielä jälkikaavio kopio ensimmäisestä opastamastani VDI-jäljestä.

Kyösti Parikka

Kyösti Parikan vuonna 1995 P-H Nuuskujen Info-lehteen kirjoittama juttu yhdistyksen ensimmäisestä MEJÄ-kokeesta, joka järjestettiin 7.10.1979.

NOME-toimikunta

Kaikki noutajarodut on alun perin jalostettu metsästyskoiriksi haavoittuneen ja kuolleen pienriistan talteenottoon. Metsästyksen ohella noutajien rodunomaiset kokeet (taipumuskoe NOU, nome-A- koe, nome-B- koe, WT-koe) on noutajien suosituin harrastusmuoto. Perimmäisenä tarkoituksena rodunomaisissa kokeissa on kerätä tietoa jalostustyötä varten sekä myös selvittää koiran ominaisuuksia ja soveltuvuutta metsästyksenomaisiin tehtäviin.

Nome-toimikunnan tärkein tehtävä on tukea jäsenistön em. harrastusmuotoja järjestämällä sekä rodunomaisia kokeita että koulutusta näihin. Koe- ja koulutustoiminta on yli 200 päisessä yhdistyksessä niin laajaa, että nome-toimikunnan jäsenten lisäksi tarvitaan jäsenistöltä merkittävä talkoosan kokeissa. Talkoilijoille on muutaman vuoden ajan järjestetty kiitoskoulutuksia tai vaihtoehtoisesti jaettu esimerkiksi dummy kiitokseksi talkoosankoksesta. Koko jäsenistölle tarkoitettu koulutuksesta osa puolestaan ostetaan tunnetuilta kouluttajilta, mikäli yhdistyksen sisästä ei löydy sopivia kouluttajia.

Päijät-Hämeen NoutajakoiraYhdistyksellä on ollut nome-toimikunta vuodesta 2002 lähtien, vaikkakin rodunomaista koe- ja koulutustoimintaa on ollut ensimmäisestä täydestä toimintavuodesta alkaen. Jo alkumetreillä yhdistyksessä on tunnustettu taipumuskokeen tärkeys portinavaajana muuhun rodunomaiseen harrastustoimintaan, sillä ensimmäiset taipumuskokeeseen tähtäävät koulutukset sekä taipumuskokeet on järjestetty jo vuonna 1979. Taipumuskokeeseen tähtäviä koulutuksia sekä taipumuskokeita on järjestetty siitä alkaen vuosittain ja joka vuosi ne ovat yhtä suosittuja. Viime vuosina taipparikurssin alkuun on järjestetty erillinen perustotelevaisuuskurssi, jotta varsinaisella lajikurssilla voidaan keskittyä noutoharjoitteisiin tottelevaisuuden sijaan.

Toiminnan syntyminen ja jatkumisen kannalta on tärkeää, että jäseniä koulutetaan riittävästi toimimaan vastuullisissa toimitsijatehtävissä. Yhdistyksen ensimmäiset nou/nome- koetoimitsijat koulutettiin vuonna 1982 ja heti seuraavasta vuodesta alkaen on järjestetty nome-b -kokeita. Viimeisen viiden vuoden aikana koetoimitsijoita on koulutettu vajaat kymmenen ja lisää pitää kouluttaa kokoajan.

Tänä päivänä nome-b- kokeita järjestetään vuosittain kolme kappaletta, yksi kussakin luokassa eli ALO, AVO ja VOI. Rodunomaisten kokeiden sääntöjä uudistettiin vuoden 2016 alussa. Sääntöuudistuksen myötä nome-b:ssä tarvitaan kaksi ALO1 tulosta aikaisemman yhden sijaan, jotta koirakko voi nousta seuraavaan luokkaan eli AVOon. Alokasluokan kokeet ovat olleet täynnä ympäri maan ja meilläkin on paineita järjestää tulevaisuudessa joko kahden tuomarin ALO-koe tai kaksi koetta.

Vuonna 2006 Suomeen rantautui uusi rodunomainen koemuoto, Working test eli WT-koe. Näitä kokeita on Päijät-Hämeessä järjestetty heti vuodesta 2007 alkaen ja kokeiden määrä on vakiintunut vuosittain kahteen kokeeseen. Working test on suhteellisen edullinen järjestää ja kokeet ovat olleet yksi keino kerätä varoja yhdistykselle.

Yhdistyksen historian aikana nome-toimikunta on järjestänyt yhden A-kokeen kaupallisen jahdin yhteydessä Sauvalan kartanolla vuonna 2016.

Virallisten rodunomaisten kokeiden lisäksi 1990-luvun alkuvuosista alkaen nome-toiminnan yksi osa-alue on ollut epävirallinen nome-koe. Vuosien saatossa kokeen muoto ja kokeiden vuosittainen määrä on vaihdellut, ja viime vuosina järjestettäväksi on vakiintunut yksi epävirallinen koe nimeltään Noviisi ja mestaruus. Koe

järjestetään keväällä ja kokeen perusteella valitaan joukkue Pirkan damit-nimiseen epäviralliseen valtakunnalliseen kokeeseen. Ensimmäisen kerran PH-nuuskulaisia nähtiin Pirkan dameissa jo vuonna 1982.

Olemme onnistuneet tarjoamaan jäsenistölle oman treenipellon Orimattilasta nelostien tuntumasta liikenneasema Tuuliharjan välittömästä läheisyydestä – pelto on jäsenistön vapaassa käytössä niin omiin kuin ryhmätreeneihinkin. Nome-toimikunta myy säännöllisesti riistaa jäsenille. Rodunomaisten kokeiden jälkeen hyväkuntoinen, sulatettu riista jaetaan talkoilijoille.

Tärkeäksi nome-toimikunnan motorisoimaksi ryhmäytymiskeinoksi on muodostunut vuonna 2014 aloitettu Tavoitteellisesti treenaavat koirakot- ryhmien toiminta. Ryhmien perusajatus on, että 6 – 7 yhdistyksen jäsenestä muodostetaan oma treeniryhmä, joka itsenäisesti kokoontuu vähintään kerran kuukaudessa treenaamaan joko keskenään tai kokeneen kouluttajan johdolla. Vuosittain ryhmiä on syntynyt useita ja vähintään kerran vuodessa on ollut kaikkien ryhmien yhteinen koulutustilaisuus. Toiminta on tuottanut pysyviä treenikaveruksia ja ystävyysuhteita.

Olet sitten jo pitkälle edennyt harrastaja tai tuore noutajanomistaja, niin olet lämpimästi tervetullut mukaan kokeisiin ja koulutuksiin. Erityisesti kokeissa talkoilu on erinomainen keino tutustua eri lajeihin ja niiden vaatimuksiin. Samalla tutustut muihin yhdistyksen ihmisiin ja tapahtumiin mukaan tulon kynnyks madaltuu entisestään.

Harrastusterveisin nome-toimikunnan puolesta

Carita Lifländer

nome-toimikunnan puheenjohtaja

YHDISTYKSEN PUHEENJOHTAJAT

1978-1983	Veikko Pihanen
1984	Kyösti Parikka
1985-1986	Sirkka-Liisa Salmijärvi
1987	Rauno Bottas/Jyry Tuominen
1988	Veli-Matti Bruun
1989-1990	Harri Huhtanen
1991	Auli Rajulin
1992-1994	Paavo Natri
1995-1996	Jari Veneskari
1997-1999	Jaana Ylijoki
2000	Olli Jokinen
2001	Paavo Natri
2002	Olavi Mäyrä
2003-2004	Lotta Vuorinen
2005-2012	Kirsi Rantala
2013-2014	Eeva-Liisa Kauppila
2015	Carita Lifländer
2016-2017	Ulla Helanto
2018	Anne Kolsi

Kunniapuheenjohtaja Veikko Pihanen (1991).

KUNNIAPUHEENJOHTAJAT

Veikko Pihanen (myönnetty 8.11.1993)

KUNNIAJÄSENET

Veikko Pihanen
Anneli Pihanen
Kyösti Parikka
Signe Parikka
Tarja Allonen
Auli Rajulin
Pia Salo

P-H NUUSKUJEN KUNNIAMERKIT

15-vuotisjuhla 23.10.1993 Hennala

Juhlaviiri

Allonen Tarja
Pihanen Anneli
Pihanen Veikko
Tuominen Jyry
Tuominen Leena

15-vuotis juhlamitali

Heinonen Jorma
Kaskinoro marjatta
Kontola Päivi
Lupunen Erkki
Oijala Mirja-Sisko
Rajulin Auli
Rajulin Eija

20-vuotisjuhla 10.10.1998 Hennala

Kultainen

Parikka Kyösti
Parikka Signe
Pihanen Anneli
Pihanen Veikko
Tuominen Jyry

Hopeinen

Allonen Tarja
Kouvalainen Vesa
Mölsä Kirsi
Natri Outi
Natri Paavo
Oijala Mirja-Sisko
Pihanen Juha
Rajulin Auli
Rajulin Eija
Sivonen Markku
Veneskari Jari
Ylijoki Jaana

Pronssinen

Heinonen Jorma
Hoffren Päivi
Isotalo Kari
Karimäki Päivi
Kontola Päivi
Koskinen Anneli
Luostarinen Jarmo
Rantanen Tiina
Salo Pia
Tuominen Leena

25-vuotisjuhla 22.10.2003 Mukkula

Kultainen

Natri Paavo

Hopeinen

Jokela Maikki
Jokinen Olli
Luostarinen Jarmo
Pesonius Annika
Tontti Minna
Vuorinen Lotta

Pronssinen

Jaatinen Pertti
Kolsi Anne
Mäyrä Olavi
Oksanen Ari
Oksanen Riitta
Vuorio Tore

SNJ:N KUNNIAMERKIT P-H NUUSKULAISILLE**Kultainen**

1988	Tuominen Leena
1991	Pihanen Veikko
1993	Parikka Kyösti
1997	Tuominen Jyry
2014	Nummenpää Tuula
2018	Allonen Tarja
2018	Rajulin Auli

Hopeinen

1983	Tuominen Leena
1983	Pihanen Veikko
1983	Santamäki Markku
1983	Santamäki Tarja
1986	Parikka Kyösti
1986	Pihanen Anneli
1988	Allonen Tarja
1991	Tuominen Jyry
1991	Huhtanen Harri
1993	Parikka Signe
1998	Natri Paavo
1998	Veneskari Jari
2001	Kolsi Anne
2008	Nummenpää Tuula
2013	Rantala Kirsi
2013	Roivainen Nina
2014	Nikkanen Maarit
2016	Kaikkonen Ulla
2018	Lifländer Carita
2018	Avaz Saila
2018	Luostarinen Jarmo

ANNELI PIHASEN HAASTATTELU

83-vuotias Anneli Pihanen on edesmenneen miehensä Veikko Pihasen kanssa Päijät-Hämeen NoutajakoiraYhdistys ry:n (aik. Suomen NoutajakoiraYhdistyksen alaosasto Päijät-Hämeen Nuuskut) perustajajäsen ja yhdistyksen kunniajäsen.

Anneli tuli nuorena ”helsinkiläis-kimulina” Hollolaan Pihasen tilalle miniäksi, ”neljä vuotta kestäneen Veikon ahkeran työn tuloksena”. Ensimmäinen yhteinen koira Annelilla ja Veikolla oli saksanpaimenkoira Mire. Saksanpaimenkoira oli luonnollinen valinta, koska Veikolla oli jo aikaisemminkin ollut saman rotuisia koiria.

Ensimmäinen labradorinnoutaja tuli Pihaselle vuonna 1969 tai 1970. Anneli sai ajatuksen noutajasta Koiramme-kirjasta, jossa noutajaa kehuttiin monisanaisesti. Noutajan hankinta ei onnistunut helposti, koska rotu oli vielä tuolloin harvinainen ja siksi ensimmäinen noutaja oli vaikea saada. Kovan selvittelytyön tuloksena

Anneli pääsi listalle odottamaan pentua Hollolasta. Toinen työ oli vakuuttaa epäilijät siitä, että saksanpaimenkoirasta ei ole tarpeen luopua, vaan että se ja noutaja oppivat kyllä tulemaan toimeen, niin kuin kävikin. Kun labradorinnoutajan pentu saatiin vihdoinkin Pihasille, kävi Suomen NoutajakoiraYhdistyksen puheenjohtaja Gunnel Kankkunen tarkastamassa pennun uuden kodin henkilökohtaisesti. Kankkunen ihastui tuolloin Pihasen tilaan ja sitä ympäröiviin maastoihin, ja ehdotti koirakokeiden järjestämistä Pihasilla.

Muutaman vuoden kuluttua järjestettiin Suomen NoutajakoiraYhdistyksen kokeita jo sujuvasti Pihasen tilaa ympäröivissä maastoissa. Pihasilla järjestetyt kokeet olivat siitä erityislaatuista, että kokeisiin osallistujat ruokailivat Pihasen talon juhlavassa salissa. Anneli piti kokeissa huolen siitä, että ruokaa riitti kaikille. Pihasilla järjestettyjen kokeiden kautta omakin kiinnostus koetoimintaan heräsi ja Anneli lähti perheen labradorinnoutajan kanssa ensimmäiseen jälkikokeeseen. ”Eihän siitä oikein mitään tullut”, kuten Anneli totesi, mutta kiinnostus lajiin heräsi ja se vei Pihasia eteenpäin koiraharrastuksessa.

Annelilla ja Veikolla oli heti noutajakoiraHarrastuksen alusta lähtien ajatus, että oma NoutajakoiraYhdistyksen alaosasto piti saada Päijät-Hämeeseen. Oma osasto mahdollisti esimerkiksi koulutusten järjestämisen Päijät-Hämeessä. Anneli ja Veikko olivat käyneet Helsingissä Uudenmaan NoutajakoiraYhdistyksen järjestämässä tottelevaisuus- ja taipumuskoeharjoituksissa, mutta monilla muilla noutajaharrastajilla ei ollut siihen mahdollisuutta. Pihaset näkivät mitä noutajakoirista oli mahdollista saada, ja se innosti viemään toimintaa eteenpäin Hämeessä. Kun Veikko tosissaan innostui osaston perustamisesta, alkoi hän selvittää asiaa ja laittoi koiraharrastuksen muun edelle. Veikko oli yhteydessä paikallisiin noutajakoiraHarrastajiin ja kutsui

väkeä yhdistyksen perustamiskokoukseen. Kun joku aina tunsi jonkun, kertyi väkeä lopulta hyvin paikalle. Siten Suomen NoutajakoiraYhdistyksen Päijät-Hämeen alaosasto perustettiin syksyllä 1978 Pihasen tuvassa.

Pihasten maastoissa järjestettiin vuosien saatossa lukuisia Päijät-Hämeen Nuuskujen kokeita. Kun paikallisen Keski-Hollolan metsästysseuran metsästysmaja valmistui Pihasten maille Korpikylään, siirtyi kokeiden keskus Pihasten pihapiiristä majalle. Pihasilla Korpikylässä järjestettiin esimerkiksi paljon jälkikokeita. Taipumuskokeitakin järjestettiin niin kauan, kuin majan lähellä ollut lampi riitti kokeeseen. Myöhemmin koesäännöt kiristyivät muun muassa vesityöpaikan osalta. Tämänkin jälkeen Korpikylän lampi oli ahkerassa treenikäytössä. Toiminnan alkuaikoina oli myös naistoimikunta, jonka tehtävänä oli hoitaa muonitus. Toimikunnassa oli paljon jäseniä, Annelin lisäksi esimerkiksi Signe Parikka ja rouva Särkinen. Koska kilpailu- ja harjoitustoiminta oli vilkasta, tarvittiin myös muonitusta paljon.

Aluksi Päijät-Hämeen Nuuskujen peruskoulutukset pidettiin Radiomäen parkkipaikalla. Koulutus alkoi aina tottelevaisuuskoulutuksella ja siitä se eriytyi muihin lajeihin. Yhdistyksen talkoot toimivat todella hyvin, niissä oli paljon porukkaa ja toimintaan tuli aina mukaan lisää nuoria. Myös koemaastoja oli hyvin tarjolla. Niin kilpailuja kuin harjoituksiakin järjestettiin paljon.

Annelin kaikki labradorinnoutajat olivat narttuja ja kasvatustoimintaa Anneli ja Veikko harjoittivat kennelnimellä Pihain. Jalostuksen näkökulmasta oli tärkeää, että kaikki omat koirat olivat valioita jossain lajissa. Ensimmäinen pentue syntyi Selastriinalle vuonna 1974. Pentue on jäänyt mieleen, koska pennut nimettiin Euroopan Mestareiden mukaan samaan aikaan Italiassa käynnissä olleiden EM-kisojen hengessä.

Pihain Anemonesta tuli Annelin kantanarttu. Kaiken kaikkiaan pentueita syntyi vuosien varrella 12. Koirien kanssa metsästettiin esimerkiksi sorsia ja kyyhkyjä ja niiden kanssa käytiin niin metsästyks- kuin jälkikokeissakin. Sellainenkin sattumus jalostuksessa kävi, että Suomen NoutajakoiraYhdistys osoitti ruskealle nartulle väärän värisen uroksen ja pentueeseen syntyi yksi koira ilman pigmenttiä. Koiralla oli vaaleanpunainen kuono. Niin sanotusta värvirheestä huolimatta myös sille löytyi rakastava koti. Pihain koirat olivat vanhan linjan keskivertoja koiria, ja niistä tuli niin metsästyks- ja jälkivalioita kuin muotovalioitakin.

Koirista oli apua myös arjen tilanteissa: ”Muistan kerrankin, kun Juha eksyi. Juha oli sellainen aivan pieni poika vielä silloin. En muista mikä se näistä meidän koirista tuolloin oli mikä meillä oli. Mä olin menossa Martta-iltaan ja Juha olisi halunnut lähteä mun mukaan. Mä en huolinut sitä mukaan ja sitten se hävis jonnekin. Me haettiin sitä koiran kans ihan kauheesti, eikä me mistään sitä löydetty. Mä sanoin siinä, että tossa sen näkee mikä mitätön koira, että heti kun sen kanssa pitää tehdä jotain tosissaan, niin se menee koko ajan vaan meidän autotalliin. Eikä siel autotallissa ollut mitään poikaa. Ajateltiin, että me oltiin monta vuotta tehty turhaan töitä näitten koirien eteen. Sitten me menttiin lopulta vielä sinne autotalliin kun se koira vaan koko ajan vei sinne. Siellä Juha oli autotallissa autossa vilttien alla! Piilossa! Kyllä se oli sitten lopulta viisas se koira.”

Koiraharrastus oli Pihasille itsestäänselvyys ja koirat olivat osa elämää. Pihasen omilla mailla sai aina harrastaa vapaasti ja se olikin yhdistyksen jäsenille tärkeä treenipaikka. 80-luvulla vietettiin yhdistyksen talkoilijoiden saunailtoja Pihasilla saunoen ja navetan vintille rakennetussa uima-altaassa uiden. Koiraharrastus toi Annelille paljon ystäviä ja tuttavvia. Annelin ja Veikon periaate oli, että ovet olivat avoimina ja kaikkia autettiin. Annelin sanoin "se oli silloin ihan luonnollista".

Lbn Pihain Elvikki (1983).

TARJA ALLOSEN HAASTATTELU

Päijät-Hämeen Noutajakoirayhdistyksen kunniajäsen Tarja Allonen tuli mukaan yhdistykseen toiminnan alkuvaiheessa vuonna 1981. Tarja hankki tuolloin sileäkarvaisen noutajan (FI JVA Peppermint Jimmy) ja koiran kasvattaja liitti hänet yhdistykseen pentuejäseneksi. Koiraharrastuksista tärkeimmäksi Tarjalle muodostui mejä, jossa Tarja suoritti pitkänjäljen kurssin (nyk. käytännön jäljestyskurssi). Ensimmäiset mejän SM-kilpailut olivat Espoon Korpilammella. Siellä Jimmy sijoittui kolmanneksi ja oli paras noutaja.

Myös tokoa tuli Jimmyyn kanssa treenattua, mutta siitä ei Tarjan mielestä ole jäänyt jälkipolville paljon kerrottavaa. Kerrankin toko-koetta varten oli harjoiteltu uutterasti Aulin kanssa, mutta kun kova harjoittelu ei kokeessa tuottanut toivottua tulosta oli pettymys niin suuri, että Tarja muistaa tunteen vielä tänäkin päivänä. Onneksi nämäkin kokemukset ovat muuttuneet hauskoiksi muistoiksi, joille pystyy nyt nauramaan!

Tarja on toiminut yhdistyksen rahastonhoitajana usean vuosikymmenen ajan edellisen rahastonhoitajan Markku Lapin jälkeen. Sitä ennenkin Tarja oli aktiivisesti mukana monenlaisessa toiminnassa, esimerkiksi yhdistyksen hallituksessa sihteerinä, kokeissa talkoilijana ja näyttelyissä rahastonhoitajana.

Toiminnasta yhdistyksessä on Tarjalle jäänyt mieleen se, että aina vedettiin yhtä köyttä ja koko porukka teki töitä yhteisen hyvän eteen. Koulutuksissa ja muissa tapahtumissa kävi runsaasti osallistujia, esimerkiksi viikoittaisissa peruskoulutuksissa oli paikalla parhaimmillaan 50-100 henkilöä. Koulutuksia ja kokeita järjestettiin paljon ja vuosittain järjestettiin myös koiranäyttely. Jäsenistö osallistui toimintaan talkoilemalla innokkaasti kaikissa lajeissa ja harrastamalla myös itse useita eri lajeja. Ja vaikkei olisi jotain lajia harrastanutkaan oli ihan luonnollista, että siinä voi silti talkoilla. Koulutuksen ja kokeiden lisäksi järjestettiin pitkin vuotta useita kerhoiltoja sekä esimerkiksi kirpputorimyyniä. Ne olivat sosiaalisia tapahtumia ja niihin osallistui aina iso porukka jäsenistöä!

Hauskin yksittäinen muisto aktiivisilta ajoilta Päijät-Hämeen Nuuskujen toiminnassa on se, kun osallistuttiin isolla porukalla SNJ:n leirille Joensuun Harilassa. Koko reissu oli niin onnistunut ja hauska, että se jäi aivan erityisesti mieleen. Leirillä sattui myös erikoinen tapaus kun Tarjan, Aulin ja Eijan koirat karkasivat lukitusta huoneesta, eikä koskaan selvinnyt, miten koirat olivat päässeet huoneesta ulos. Toinen hauska muisto yhdistystoiminnasta on koiranäytelmä, jota Päijät-Hämeen Nuuskut esittivät useammassakin eri tilaisuudessa. Näytelmää oli tosissaan oikein harjoiteltu, ja sen ensiesitys tapahtui yhdistyksen omissa pikkujouluissa.

Tarja Allonen ja Eija Rajulin SNJ:n kesäleirillä Kolilla.

Toiminnan alkua ajoilta Tarja muistaa myös erityisesti ystävien Auli ja Eija Rajulinin sekä kasvattaja Anneli Koskisen kanssa tehdyt säännölliset pitkät koiralenkit. Yhteisen koiraharrastuksen kautta muodostui syvä ystävyys Aulin ja Eijan kanssa ja se saa Tarjan edelleen kiitolliseksi.

Tarjan mielestä liikkumisen ilo ja aktiivisuus pitävät mielen ja kehon virkeänä. Tarja on toiminnallinen ja yhteisöllinen ihminen ja yhdistyksessä mukana toimiminen on ollut sellainen henkireikä, että se on saanut jaksamaan rahastonhoitajan tehtävässä. On myös tärkeä osallistua esimerkiksi pikkujouluihin, kun muut ovat nähneet vaivaa tapahtuman järjestämisessä. Edelleen on kiva kuulua porukkaan, jossa on saanut elämäniän kestäviä ystäviä! Tarja toivookin, että nykypäivän yhdistystoiminnassa tehtäisiin asioita enemmän yhdessä, eikä lokeroiduttaisi ainoastaan omiin lajeihin. Talkoilu ja tutustuminen muihinkin lajeihin lisää ymmärrystä ja nostattaa yhteishenkeä.

AULI RAJULININ HAASTATTELU

Yhdistyksemme kunniajäsen Auli Rajulin tuli mukaan Päijät-Hämeen Nuuskujen toimintaan vuonna 1982, kun Aulin perheeseen hankittiin ensimmäinen sileäkarvainen noutaja. Auli lähti koiran kanssa syksyllä yhdistyksen kenttäkoulutukseen, joka siihen aikaan järjestettiin Radiomäen parkkipaikalla. Siellä heti ensimmäisellä kerralla Pasi Salmijärvi ja Esko Rantanen houkuttelivat Aulin toimitsijaksi viikon päästä järjestettävään taipumuskokeeseen. Toimintaan ja talkoisiin innokkaasti mukaan lähtenyt Auli valittiin muutaman vuoden kuluttua yhdistyksen hallitukseen ja Auli toimi myös hallituksen puheenjohtajana. Eija-sisko toimi samaan aikaan vuosien ajan yhdistyksen koesihteerinä. Auli oli aktiivisesti mukana kaikessa yhdistyksen toiminnassa noin kymmenen vuoden ajan. Mukaan sai niin halu harrastaa omien koirien kanssa kuin myös yhdistyksen hyvä henki ja hauska porukka, jonka kanssa oli mukava järjestää kokeita ja tapahtumia. Kun ihmiset viihtyivät yhdessä, oli myös illanvietoissa aina naurua ja hauskanpitoa.

Auli P-H Nuuskujen Match Show'ssa tuomarina vuonna 2017.

Aluksi kotikoiraksi hankittu ensimmäinen flatti Niko oli koira, jonka kanssa kokeiltiin kaikkea mahdollista harrastuksen parissa. Taipumuskoe läpäistiin, samoin tottelevaisuuskokeissa ALO-luokka. Nikosta tuli Suomen muotovalio ja jälkivalio. Auli ja sisar Eija ovat harrastaneet koirien kanssa ja yhdistyksen toiminnassa aina yhdessä ja ovat koirat olleet myös koko perheen harrastus isän toimiessa kuljettajana ja äidin ollessa mukana näyttelyreissuilla. Isää tyttäret joskus järkyttivät, kun kani oli unohdettu ottaa ajoissa sulamaan ja se laitettiin saunan lauteille sulamaan. Tähän isä oli tokaissut, että ”kaiken muun minä vielä ymmärrän, mutta en kania saunomassa”.

Nikon jälkeen Rajulinin perheeseen tuli 1989 kiharakarvainen noutaja Pekka. Nopeasti sen jälkeen perhe täydentyi vielä sileäkarvaisella noutajalla, kun Pekka sai kaveriksi Kallen. Kahden nuoren koiran kanssa oli aikamoista rallia. Sen jälkeen Aulilla ja Eijalla on ollut flatteja Mikko, Jussi, Uuno, Esko, Potter, Pärre ja Kössi, sekä neljä yhteisomistuksessa ollutta koira, jotka ovat asuneet muualla. Koirien kanssa on ollut aina tavoitteena läpäistä taipumuskoe jotta rodun käyttöominaisuudet säilyvät ja Jussin kanssa Auli on muutaman kerran osallistunut noutajien metsästyskokeisiinkin. Koeharrastus on kuitenkin paljon aikaa vaativaa eikä sitä aina ole valitettavasti ollut riittävästi. Koiranäyttelyt ovat myös olleet tärkeä osa koiraharrastusta ja pennut onkin pyritty ottamaan sellaisista sukulinjoista, että myös näyttelyharrastus niiden kanssa onnistuu, vaikka lopulta onkin sattuman kauppa soveltuuko koira ominaisuuksiltaan näyttelykoiraksi.

Yhdistyksen riistakoulutuksiin (nyk. nou-nome -koulutus) osallistuttiin Korpikylässä. Riistakoulutuksissa Auli ja Eija tutustuivat myös ystävänsä Tarja Alloseen. Tarjasta ja Anneli Koskisesta tuli Aulille ja Eijalle hyviä lenkkikavereita. Kun Anneli houkutteli mukaan mejä-kokeisiin, harjoiteltiin jälkiä yhdessä Saksalan ja Liipolan takametsissä. Myöhemmin Auli, Eija ja Tarja vetivät myös koejälkiä yhdessä. Suunnistus oli välillä vähän vaikeaa ja kerrankin kokeeseen Korpikylään oli hankittu avuksi Lahden Suunnistajista suunnistajia työtä helpottamaan. Suunnistaja kuitenkin juoksi tyttöjen edellä niin, ettei perässä pysytty ja suunnistaja hävisi tytöiltä mäen taakse. Mejän parissa on tapahtunut kaikenlaista muutakin, esimerkiksi 80-luvun lopulla Auli ja Tarja ovat jälkeä vetäessä törmänneet ensimmäistä kertaa hirvikärpäsiin, jotka eivät tuohon aikaan olleet lainkaan yleisiä Suomessa. Vaatteisiin ja ihoon takertuneet hirvikärpäset aiheuttivat paniikin, verisieni lensi ja tytöt juoksivat ympyrää metsässä! Tarjankin kädet pyörivät kuin propellit kärpäsiä huitoessa.

Auli on käynyt tottelevaisuusohjaajakurssin ja kouluttanut aktiivisesti yhdistyksen peruskoulutuksissa viikoittain Löytynmäen kentällä lähes kymmenen vuoden ajan. Tuolloin yhdistys järjesti kerran viikossa koulutusta, joka oli jäsenille ilmainen. Auli on ollut mukana yhdistyksen näyttelytoimikunnassa, joka on vuosittain järjestänyt ryhmänäyttelyn noutajille, vinttkoirille ja spanieleille yhdessä Salpausselän Vinttkoirakerhon kanssa. Näyttely oli hyvin suosittu näyttelykävijöiden keskuudessa ja se järjestettiin muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta Lahden Suurhallissa. Suuren näyttelyn järjestäminen on vaatinut paljon työtä ja käytännössä toimikunta onkin aloittanut seuraavan vuoden näyttelyn suunnittelun heti kun edellisen näyttelyn jälkiselvittelyt oli hoidettu loppuun. Näyttely oli merkittävä tulonlähde yhdistykselle. Kehäsihteerikurssin Auli on suorittanut yhdessä sisarensa Eijan ja äitinsä kanssa.

Aulin aloittaessa P-H Nuuskuissa ovat aktiiviset yhdistyksen jäsenet olleet innokkaasti mukana kaikissa lajeissa, ja jos jotain lajia ei harrastanut oman koiran kanssa oli ihan luonnollista, että silti osallistui talkoilijana erilaisiin kokeisiin ja näyttelyihin. Yhteishenki oli hyvä, ohjelmaa oli paljon, koirien kanssa harrastettiin tosissaan ja samaan aikaan osattiin pitää yhdessä hauskaa niin, että pikkujoulutkin ovat jatkuneet parhaimmillaan aamuun asti! Toimintaa kuvaa hyvin se, että tuohon aikaan yhdistyksellä oli erillinen huvitoimikunta järjestämässä virkistystapahtumat, kuten toimitsijoiden saunaillan syksyisin ja pikkujoulut. Lahden seudun koirayhdistyksillä oli yhteiset pikkujoulut Upseerikerholla ja Vinttkoirakerho järjesti naamiaisteemalla Maaliskuun Mankujaiset, joihin molempiin tapahtumiin P-H Nuuskuistakin yleensä lähdettiin suurella joukolla. Yhdistys on tarjonnut monelle luonnollisen väylän toimia, harrastaa oman koiran kanssa ja päästä kokeilemaan eri lajeja, eikä huipputulosten hakeminen omalle koiralle ole ollut pääasia.

Vuosien varrella on ollut lukemattomat määrät hauskoja tapahtumia, esimerkiksi Päijät-Hämeen Kennelkerhon Tukholman koiränäyttelyyn vuonna 1985 järjestämä yhteismatka, jolle P-H Nuuskuista osallistui suuri joukko noutajaharrastajia. Matkaan lähdettiin luonnollisesti yhteiskuljetuksella ja bussiin nousi lisää porukkaa matkan varrelta. Laivalla pidettiin hauskaa yhdessä. Tukholmassa porukka pääsi ensimmäisen kerran ihmettelemään agilityä, kun näyttelyssä oli rakennettuna rata, jolla uutta lajia esiteltiin. Myös SNJ:n kesäleireille lähti monena vuonna P-H Nuuskuista iso porukka, 30-40 henkeä. Leireillä oli hyvä tunnelma ja hauskaa ohjelmaa. Hauskaa oli myös Lahden seudun koirayhdistysten yhdessä järjestämässä koirankakka-tempauksessa. Tapahtuma alkoi koirien kanssa mielenosoituksella, jota varten yhdessä ensin askarreltiin kylttejä. Mielenosoitus päättyi koirankakkojen siivoukseen Kirkkopuistossa, jonka koirankakka-ongelma oli herättänyt erityisen paljon huomiota ja yleisönosastokirjoituksia.

Ainakin kahdesti yhdistys on myös hoitanut Maatalousnäyttelyn yövartiointitehtävän, kerran näyttelyn ollessa Hennalan varuskunnan takana ja toisen kerran Vesivehmaan lentokentällä. Noutajien kanssa tuolloin

valvottiin yö näyttelyalueella ja alue kierrettiin koirien kanssa muutamaan kertaan yön aikana. Vartiovuorossa olleet lähtivät kiertämään aluetta eri suuntiin, yhteyttä pidettiin radiopuhelimilla, koska kännyköitä ei silloin ollut, ja alueen toisella reunalla sitten kohdattiin. Pimeä näyttelyalue oli pelottava varsinkin, jos ennen vartiokierrosta oli kerrottu kummitusjuttuja. Kerran Päivi Mihailovin kultainen noutaja Miku jo kaukaa haukkui erään näyttelyosaston mallinukkea ja lähelle päästyään nappasi nuken peruukin suuhunsa. Päivällä maatalousnäyttelyyn osallistuttiin yhdistyksen omalla näyttelyalueella koiranäytöksiin, joihin kuului ainakin tottelevaisuus- ja noutonäytös.

Kuukausittain pidetyissä kerhoilloissa keskusteltiin aina jostain mielenkiintoisesta aiheesta, jota alustamaan varta vasten pyydettiin aina aiheeseen liittyvä puhuja. Osuuspankin Mariankadun konttorin kokoustila toimi pitkään kerhoiltojen kokoontumispaikkana, kunnes tila kävi liian pieneksi ja uusi tila löytyi Aleksanterinkadulta Siltapuiston parkkitalon vierestä. Kerhoilloissa järjestettiin aina arpajaiset, joilla kerrytettiin yhdistyksen kassaa ja osallistujat haalivat sinne aina arpajaispalkinnot.

Tuohon aikaan Aulin ja Eijan kanssa aktiiveja yhdistyksessä toimijoita ovat olleet ainakin Signe ja Kyösti Parikka, Tarja Allonen, Pasi Salmijärvi, Marianne ja Rauno Bottas, Jyry ja Leena Tuominen, Päivi Mihailov, Harri Huhtanen, Marjatta Kaskinoro, Jari Veneskari, Tiina Rantanen, Mirja-Sisko Oijala, Petra Koskimaa, Ritva ja Markku Sivonen, Vilanderit, Nurmelat, Kirsti ja Aatos Vuorimaa ja monet muut. Kaikkein keskeisimpinä hahmoina olivat kuitenkin yhdistyksen perustajajäsenet Anneli ja Veikko Pihanen, jotka olivat kuin äiti- ja isähahmot varmasti koko porukalle. Pihaset olivat aina aktiivisia, avuliaita ja heiltä pystyi kysyä apua ja neuvoja kaikessa.

Aktiivisina aikoina koiraharrastus kuului Aulin elämään viikoittain ja puheenjohtajavuonna Auli oli mukana vähän kaikessa yhdistyksen toiminnassa niin, että oman koiran Kallen kanssa harrastamiseen ei riittänyt niin paljon aikaa kuin olisi halunnut. Kalle (Giorgio-Armani) menestyi koiranäyttelyissä todella hyvin ja siksi näyttelyharrastus vei mukanaan. Kun Auli vielä samanaikaisesti aloitti iltaopinnot 90-luvun puolivälissä oli luonnollista, että aikaa yhdistystoiminnalle ei enää riittänyt entiseen malliin. Tämänkin jälkeen Auli on ollut mukana yhdistyksen toiminnassa ainakin tilintarkastajana (nyk. toiminnantarkastaja) toimien. Omat noutajat ovat myös pitäneet mukana koiraharrastuksissa ja Auli on osallistunut koirien kanssa yhdistyksen koulutuksiin.

Päijät-Hämeen Nuuskut on pitkään ollut tärkeä osa Aulin elämää, hän olisi varmasti eri ihminen ilman koiraharrastusta ja yhdistyksessä saatuja kokemuksia. 16-vuotiaana mukaan yhdistykseen tulleen Aulille toiminta on ollut myös opettavaista, kun mukana on ollut monen ikäistä porukkaa ja erilaisia persoonia. Toiminnassa on päässyt ottamaan vastuuta ja suunnittelemaan sekä järjestämään suuriakin tapahtumia. Yhdistys on ollut tärkeä ja kiinteä osa elämää ja omaa kasvua ja ilman koiraharrastusta ja yhdistyksessä saatuja kokemuksia voisi oma elämäkatsomus olla erilainen ja monta kokemusta köyhempi. Harmillista on, että yhteisöllisyys ja talkoohenki on toiminnasta tänä päivänä suurelta osin kadonneet. Harmittavaa on myös se, että tänä päivänä yhdistyksen järjestämät koulutukset ovat yleensä maksullisia. Miettiä sopii onko se yksi syy siihen, että jäsenmäärä ja harrastavat ihmiset vähenevät, koska kynnyksellä lähteä mukaan on suurempi, kun se on maksullista. Ennen vanhaan kentälle tulivat uudet ihmiset ilman maksullista sitoutumista, useat vähän arkailleenkin pentujensa kanssa ja sieltä heidät vaan sitten "noukittiin" mukaan toimintaan ja taas oli uusia aktiiveja yhdistyksen käytettävissä. Tällä hetkelläkin yhdessä toimien ja samaan hiileen puhaltamalla saivat niin uudet kuin vanhatkin harrastajat paljon enemmän irti harrastuksestaan.

JYRY TUOMISEN MUISTELMIA

Jyry Tuominen & Kirke.

Voisin tietysti katsoa koiraharrastukseni alkaneen siitä päivästä, kun äitini toi kotiin pienen moniroituksen koiranpennun, jota sitten ulkoilutin. Vakavasti otettava koiraharrastukseni kuitenkin alkoi 1984 hankkiessani labradorinnoutajan Aave Pontus. Silloinen puolisoni oli kovin kokematon ja epävarma koirien kanssa, joten labradorinnoutaja tuntui sopivalle vaihtoehdolle. Mielikuva rodusta ja se, että kyseessä on koiran kokoinen rotu olivat päätökseen vaikuttavia tekijöitä. Tätä koiraa ei alun alkaenkaan hankittu pelkäksi lenkkikaveriksi vaan alusta asti oli tarkoitus harrastaa sen kanssa. Ja hyvin nopeasti olimmekin vahvasti mukana harrastustoiminnassa.

Kun juuri hankittu pentumme oli saanut rokotussuojan, lähdimme tutustumaan silloisen Päijät-Hämeen Nuuskut -nimisen yhdistyksen toimintaan. Ensi kosketus tähän yhdistykseen saatiin Löyttymäen kentällä, minne menimme katsomaan viikoittaista koulutustapahtumaa. Kauan ei tarvinnut kentän reunalla seisokella, kun kokeneempi harrastaja tuli ystävällisesti juttelemaan, muistaakseni hän oli Kalevi Rajala. Myöhemmin keväällä rohkenin jo mennä riviin ja rinkiin mukaan pentuni kanssa. Joka sunnuntai harjoiteltiin samoja tottelevaisuuskokeeseen tähtääviä liikkeitä ja tätä koemuotoa tukevia temppejuja. Tere Kinnunen näytti koirallaan Esmeraldalla mallia, kuinka huippuunsa treenattu kultainennoutaja toimii ohjaajansa kanssa.

Samana vuonna Kyösti Parikka houkutteli minut töihin mejä-kokeeseen. Kyöstin opastuksella tutustuin jäljen tekemisen ja oppaana toimimisen saloihin. Syksyllä rohkenin jo osallistua viralliseen tottelevaisuuskokeeseen ja tuloksena oli alokasluokan voitto ja 1 palkinto. Naamani oli pantu merkille ja kohta olinkin jo ehdolla P-H Nuuskujen hallitukseen. Mukaan menoa helpotti se, että toiminnassa oli yksi ennestään tuttu kaveri, Rauno Bottas. Kymmenen vuotta meni sitten aktiivisessa toiminnassa kouluttajana, koetoimitsijana, kokeiden

ylitoimitsijana, hallituksen jäsenenä, varapuheenjohtajana ja puheenjohtajana. Yhteys ”emoyhdistykseen” katkesi 1996 muuttaessani Turunmaan saaristoon.

Onko noutajaharrastus sitten muuttunut vuosien saatossa? Noutajaharrastus on kieltämättä muuttunut paljonkin niiden vuosikymmenten aikana mitä olen ollut mukana. Joidenkin rotujen kohdalla koiratyyppejä on täysin erilainen mitä se oli esimerkiksi 80-luvulla. Tässä suhteessa kehitystä on tapahtunut niin hyvässä, kuin pahassakin. Oma panokseni on ollut vahvasti noutajien rodunomaisessa käytössä, joten pystyn olemaan jotain mieltä vain siltä kantilta katsoen. Vajaa kolmekymmentä vuotta sitten alkanut yhteistyö- ja miellyttämishaluisten koirien jalostaminen on johtanut siihen mitä ennustin jo tuolloin. Meillä on aivan liikaa liian pehmeitä koiria. Niiden puutteet tulevat esiin, kun ne joutuvat työskennellessään pois mukavuusalueeltaan. Näiden koirien suosio on kuitenkin suuri, koska tiettyjen koemuotojen harrastamisen kasvun myötä tällaisille koirille on kysyntää.

Ihmiset ovat tulleet myös kiireisemmiksi, mikä näkyy talkooväen puutteena. Enää ei olla valmiita uhraamaan koko viikonloppua yhteisen harrastuksen ja toiminnan eteen. Eivätkä nuo menneiden aikojen koeviikonloput oikeasti edes tuntuneet uhrauksilta, koska me viihdyimme keskenämme. Nykyharrastajat taas eivät taida viihtyä keskenään niin hyvin. On kuitenkin yksi asia mikä on ennallaan, likipitään joka yhdistyksessä on aina yksi tai kaksi aktiivista kokeita järjestämässä ja polttamassa itseään loppuun.

P-H Nuuskuista tulee päällimmäisenä mieleen yhdessä tekeminen. Kukaan ei ollut lokeroitunut johonkin tiettyyn lajiin tai harrastusmuotoon yhdistyksen toiminnassa. Toki itse panostin koirieni kanssa siihen mikä oli minulle tärkeää, mutta se ei estänyt minua osallistumasta kaikkeen muuhunkin toimintaan. Me lähdimme porukalla SNJ:n leireille. Järjestimme porukalla tottelevaisuuskokeet, mejä-kokeet, nou- ja nome-kokeet, näyttelyt, pikkujoulut jne. Kun Salpausselän kennelpiiri etsi henkilöitä, jotka lähtisivät ottamaan vastaan tietoa agility-harrastuksesta, me lähdimme Harri Huhtasen kanssa Helsingin Messukeskukseen koulutustilaisuuteen. Seuraavan kesän aikana teimme Korpikylän metsästysseuran majalla tähän lajiin esteet ja telineet, Harri oli tekijä ja minä avustaja. Harri järjesti sitten koulutuksiakin halukkaille. Sivumennen sanoen minun ja Harrin oma laji oli kuitenkin noutajan rodunomainen käyttö.

Tuolloin, kun itse olin mukana, oli P-H Nuuskut yhdistys joka toimi aktiivisesti ja joskus yritystä oli enemmän, kuin osaamista, mutta kivaa oli.

-Jyry-

KIRSI RANTALAN MUISTELMIA

Ensimmäinen noutajani tuli minulle heti lähdettyäni kotoa vuonna 1986. Niko tuli ”käytettynä”, koska halusin sen heti. Nopeasta ostopäätöksestä huolimatta Niko osoittautui hyväksi metsästyskoiraksi kuten tarkoitus olikin, seurakoirat olivat jo alun pitäen pois rajattu keksintö. Kokeilin Nikon kanssa monia eri lajeja, jälkikoirana se oli varsin pätevä! Myös tokosta saimme joitain tuloksia, vaikka Nikon bravuuri olikin karata kehästä ja tehdä kunniakerros, jonka jälkeen se suoritti moitteetta loput liikkeet. Kävi kuitenkin niin, että Niko alkoi vuosittain kulkea elokuun alusta helmikuun loppuun isäni kanssa metsällä aina kyyhkysjahdista kevättalven jänisjahteihin, eikä minulla sitten ollutkaan enää koiraa minkä kanssa talvisin harrastaa.

Vuonna 1988 hankin toisen koirani labradorinnoutaja Mellan, jonka kanssa olisin voinut itse harrastaa. Mella osoittautui kuitenkin niin pehmeäksi, ettei sen kanssa päästy koskaan missään lajissa eteenpäin, eikä se välittänyt edes riistasta! Silloin jouduin kuoppaamaan haaveet pennuista, joita olin toivonut voivani kasvattaa.

Noina Helsingin vuosina ennen vuonna 1996 tapahtunutta muuttoaani Padasjoelle olin tiiviisti mukana Uudenmaan NoutajakoiraYhdistyksen toiminnassa niin tottelevaisuustoimikunnassa, mejä-kokeiden keittiötätinä kuin hallituksessakin. Vuoden 1994 keväällä minulle tuli kolmanneksi koiraksi karkeakarvainen saksanseisoja ja samana vuonna itsenäisyyspäivänä jäivät molemmat noutajani saman rekan alle mökillä vanhempieni matkassa ollessaan. Suru oli silloin lohnuton. Päätin hankkia toisen seisojan, mikä osoittautui pahaksi virheeksi. Koirien ollessa 5- ja 6-vuotiaat ne tappelivat niin paljon, ettei auttanut muu kuin antaa toinen pois. Talvella 2002 iski sitten kamala koirakuume. Labradorinnoutaja Muska muutti taloon huhtikuussa ja pääsin jälleen harrastamaan noutajajuttuja muutaman vuoden tauon jälkeen.

Kesällä Suomen NoutajakoiraYhdistyksen kesäleirillä Räyskälässä tuli vastaan monia ihania tuttuja, ja uusia saimme roppakaupalla. Muska eteni koulutuksessa mukavasti, vaikka harrastimme varmaan sataa lajia päällekkäin, eivätkä omat taidot ja kärsivällisyys ole koskaan olleet parhaasta päästä. Muskan kanssa aloin haaveilla uudelleen myös pentueesta.

Lähdin muutaman uuden tutun kanssa Päijät-Hämeen Nuuskujen kerhoiltaan ja syyskokoukseen. Se ilta muutti elämäni melko pitkäksi aikaa. Yhdistyksellä ei ollut tuolloin ehdokasta puheenjohtajaksi, ja minä taisin lopulta vahingossa suostua hommaan.

Lähtötilanne oli se, että kysyin montako jäsentä meillä on? Aluksi uhkasin usein, että muistatte minut puheenjohtajana joka lopetti Päijät-Hämeen NoutajakoiraYhdistyksen. Koetimme kuitenkin hyvin pienellä

porukalla tehdä hommia yhdistyksen eteen. Ensimmäisenä vuotena hallituksessa ollessani kävin koetoimitsijakurssin, jotta pääsimme järjestämään taipumuskokeet, jotka oli jo etukäteen anottu kolmelle tuomarille Evolle. Tiukille meni, niin kurssin kuin toimitsijoidenkin kanssa, mutta sain kerättyä porukan osin eri koirarotujen harrastajista, joita tunsin muista lajeista. Lauantai-iltana tulilla istuessa kokeen ylituomarina toiminut Taisto Virtanen sanoi, että kyllä eilen vähän jännitti, ei niinkään se miten kokeet sujuvat vaan se, saadaanko ruokaa ja selviävätkö keittiö- ja muista puuhista! Kiitos hänelle, että anoi minulle kaveriksi keittiöön yhden neljästä toimitsijasta.

Pienellä porukalla oli pakko priorisoida ja näimme tärkeimmäksi panostaa kokeisiin ja nome- sekä taippari-koulutuksiin. Halusimme järjestää juuri sitä, mitä noutajat eivät muualta voineet saada. Alkuaikoina kokeiden järjestelyssä oli suurena apuna Tore Vuorio, jolla oli kokemusta ja näkemystä kokeiden järjestämisestä. Kokeita järjestettiin usein minulle tutuissa metsästysmaastoissa ja keskuspaikkana toimi meidän mökki, jotta saatiin pienennettyä kuluja. Muistan, miten joskus sijasimme ennen koetta 32 nukkumapaikkaa ja lisäksi osa kokeeseen osallistujista tuli omilla asuntoautoilla ja vaunuilla. Aamuisin koepaikalle lähtiessä järjestettiin sitten peruutusharjoituksia, kun koetimme purkautua mökkitieltä kukin oikeaan suuntaan. Joskus kävi niinkin, että joku oli lukinnut auton ja hypännyt toisen auton kyytiin, eivätkö muut päässeet ohi ennen kuin oli saatu jostain avaimet autoon.

Varsinkin aluksi oli puutetta tekijöistä, mutta pikkuhiljaa saimme mukaan uusia innokkaita harrastajia ja mitä enemmän opin tuntemaan ihmisiä, sitä paremmin saimme porukkaa talkoisiin myös muista yhdistyksistä. Teimme yhteistyötä myös yli maakuntarajojen, kun järjestimme SM-kokeet Evolla yhdessä Kanta-Hämeen NoutajakoiraYhdistyksen kanssa. Toisen kerran järjestimme kokeet porukalla meidän maastoissamme, mutta kävi kuitenkin niin, ettei yhteistyönä järjestetty koe tuonut lisää koepaikkoja tai talkoolaisia, ja siksi kokeilu jäi minun kaudellani viimeiseksi. Minun haaveena oli aina järjestää isot kokeet, joissa porukka saisi tutustua toisiinsa ja sauna ja istua iltaa.

Kun WT-koe tuli uutuutena viralliseksi lajiksi, me järjestimme kokeen urheasti heti ensimmäisenä vuonna Kaakon Nuuskujen avustamana. Kysyin tuolloin poliisilta luvat sille, että saamme ampua keskustassa. Lupa heltisi heti kun he kuulivat, miten hienoon asiaan lupa liittyi. Niinpä saimme kunnalta uimahallin tukikohdaksi ja Creutzin kartanon pellot koemaastoiksi.

Seuraava wt-koe järjestettiin sitten meidän mökillä ja metsässä. Tuomarin alkupuhuttelun jälkeen Monna Alatalo sanailikin, että nyt ovat tainneet viljelijällä mennä siemenet pahasti sekaisin, ja osoitti kuusikkoa. Koe toimi kuitenkin hyvin ja rasteilla oli mukana suomalaiseseen metsästyksen liittyviä tehtäviä kuten pyyn pillitys, kyyhky-passi ja haavakko jänis. Leppoisasti järven rannalla sijaitsevalla odotusalueella oli nuotio ja koemaksuun sisältyivät kahvit sekä tietenkin makkaraa paistettavaksi. Lokakuun päivä oli kaunis ja kuulas, ja luonto esitti kauneinta syksyn väriloistoa.

Puheenjohtajuuteni päättyi kahdeksan vuoden jälkeen, kun Eeva-Liisa otti pestin harteilleen. Sen jälkeen jäi melkoinen tyhjiys. Talkoita oli vuosittain kertynyt laskelmieni mukaan melkein 30 päivää. Koska en osannut olla jouten, suuntasin energian SNJ:n talkoisiin, ja siellä lähinnä kesäleirin järjestelyihin. Nyt sekkin on jäänyt taakse ja nautin täysin siemauksin omista koirista ja metsästyksestä niiden kanssa. Hankin viisi vuotta sitten ajokoiran Korpun, joka tuo elämään sisältöä. Talkoita ei enää juuri kaipaa metsästysseuran hommien lisäksi. Alueellamme linnut ovat olleet jo vuosia kortilla ja lisäksi vuosi sitten laumaani parsonrussellinterrierin sillä ajatuksella, että jos lintujen pesinnän onnistumiseksi voi jotain tehdä, se myös tehdään! Tältä syksyltä Kirvalta

on saaliina jo muutama supikoira, eli toivottavasti pesinnät meillä paranevat ja lintukannat sitä myöden lisääntyvät!

Viime kesänä kalenteriini meinasi tulla aukkoja, kun tällä hetkellä ainoa noutajani Tuhti oli mammalomalla. Ei ollut metsästystä eikä leiriä. Pian huomasin kuitenkin lupautuneeni vetämään Päijät-Hämeen Nuuskujen vesitreenekursssia, mistä sainkin mukavaa puuhaa valoisille kesäilloille. Kurssille osallistui kuusi noutajaa ohjaajineen ja moni heistä osallistui vielä kurssin jälkeen myös omille kasvateilleni suunnattuihin tiistaitreeneihin. Oli ilo tutustua uusiin taitaviin päijäthämäläisiin koirakoihin ja ennen kaikkea nähdä se, miten koirat edistyivät kesän kuluessa!

Onnittelut 40-vuotiaalle yhdistykselle ja toivon paljon sitkeitä ja ahkeria talkoilijoita myös tuleville vuosille!

